

Marija Reljan

PRIHVATI IZAZOV

www.ljubavusiframa

POGLAVLJE 1.

Valentina je s nelagodom čekala da joj se šefica obrati i saopšti šta je toliko hitno. Skupljena u fotelji, izgledala je ko tinejdžerka koju grdi profesorka.

Žena je oklijevala pogledavajući u nju.

- Nešto nije u redu? - nije izdržala.

- Valentina... razgovarala sam s mužem...

- Da?

- Postoji momak koji čeka suđenje. U... njegovim spisima muž je naišao na tvoje ime...

- Goran... - uzdahnula je uzrujano. Sjetila se odmah.

- Znači, istina je?

- Davno je to bilo...

- Nisi u kontaktu s njim?

- Ne... dugo godina ne kontaktiramo. Šta je sad uradio?

Nije imala namjeru priznati da ponekad "pogleda" šta se dešava s njim.

- Nije strašno, on i neki tatin sin se potukli oko pjesama. Problem je što momak koji ga je tužio traži strožiju kaznu. Ako to dobije, mora u zatvor na dvije godine jer mu je jedna ranija presuda bila uslovna. Nije smio ponoviti tuču.

- I šta sad? - bila je na rubu plača. Nije željela da joj ga niko spominje i otvara stare rane.

- Pa... moj muž pita da li bi ti... preuzela na sebe da mu pomogneš.

- Ja?! Ni slučajno! Sam se uvalio, sam nek se vadi!

- Poznaješ li mu majku?

- Da... odrasli smo u istom kvartu.

- U bolnici je.

- Uh! Stoka jedna nerazumna - ljutito je promrmljala sebi u bradu.

- Ako bi se ti zauzela...

- Pa ja radim s djecom!

- Najbolje bi bilo da odeš kod mog muža da popričate. Pa onda odluči.

- Šefice... molim Vas da ovo... ostane između nas.

- I muž mi je isto to predložio...

Imala je posla pa je to spasilo od razmišljanja.

Krenula je kući, ali naglo promjeni pravac i uputi se prema starom kvartu.

- Dobar dan... - stade ispred starije žene koja je sjedila ispred piljarnice.

Izgledala je blijedo i iscrpljeno. Tvrđoglavo je odbijala da se preseli u novu kuću. Propala je dosta za ovih nekoliko godina. Zašto mu nije bilo dovoljno što ga njih dvije vole ludo? Zašto? Milion puta se to pitala.

- Šta je sad opet uradio? Pa u pritvoru je - obrati se Valentini bez pozdrava.

- Da, čula sam. Porazbijao je opet kafanu slaveći rođendan.

- Platiće. I nije to zbog rođendana nego zbog... pjesme.

- Pjesme? - nije znala detalje.

- Tražio je neku pjesmu... nekoliko puta. Njegovi kažu da je to... zbog tebe - sarkastično joj odgovori suzivši oči. Kao da je krivila nju.

- Mene?!

Žena je samo slegnula ramenima.

- Nisam raspoložena da ga spašavam. Sam je izabrao, ne zanima ga koga povređuje svojim postupcima - ozbiljno je gledala u ženu.

- Pa ako nećeš... izdržaće mjesec, dva.

- Možda bude duže...

- Duže?! - poslije ovoga ženino lice se zgrči.

- Da, ima jednu uslovnu kaznu, a ovaj "prebijeni" ima moćnog oca.

Ovaj put nije uspjela sakriti strah i bol. Jedva je disala.

- Ako... možeš, bi li pokušala? - jedva prozbori.

Je li ovo kazna? Život je vratio opet na isto mjesto. Mora li popraviti nešto?

- Otići ću da ga obiđem... ništa ne obećavam.

Klimnula je glavom gospođi i okrenula sa da ode.

- Jesi li udata? - čula je pitanje iza svojih leđa.

- Uskoro ću... - zastane i mirno pogleda u ženu.

- Hmm...

- Udata, neudata, vaš sin nema nikakve šanse. Kod mene je završio.

Morala je da razjasni situaciju da se ne bi uzalud nadala.

Ovo ju je toliko potreslo da je htjela odustati.

Donijela je odluku da neće ići k njemu. Međutim kad se malo smirila uveče, zaključila da ne smije pokazati da ga se boji.

Mora prvo pogledati optužnicu. Koja mu je to pjesma bila kobna? U prošlosti su imali nekoliko svojih uz koje su lumpovali... i uz koje su se voljeli. Je li stvarno bilo zbog nje? Možda njegova majka samo želi da mu pomogne izazivajući joj osjećaj krivice.

POGLAVLJE 2.

Nakon razgovora sa sudijom (koji ju je vrlo ljubopitljivo zagledao), dobila je dokumentaciju. Bilo joj je neugodno, nije željela da čovjeka ispituje o detaljima. Pitaće usijanu glavu...

Poveli su je dugačkim hodnikom do sobe za sastanke. Kroz staklenu pregradu je posmatrala kako ga dovode hodnikom. Nije stigla ni da pogleda papire, ni psihički da se pripremi. I dalje je iz njega izbijala divlja, neobuzdana snaga. Uvijek je bio vođa čopora. Nije znao šta je to biti druga violina.

Pred njom je bio momak nenormalno osjećajan da ga je sve boljelo od osjetljivosti. I zato je surovo kažnjavao sebe. Njene su oči i duša vidjele srce veće od neba, dušu čistiju od vode planinske. Ali stege... za njega nisu bila pravila, za njega je bila sloboda, juriš, žrtvovanje, veliki ciljevi.

Njegova čistota, njegovo jurišanje bez straha su je ludo opijali.

Valentin otac je poludio kad je čuo i razdvojio ih. Ali to nije dugo trajalo, skrivali su se, nisu mogli jedno bez drugog.

Prišao je stolu, usne su mu bile blago razvučene u ironičan osmjeh. I dalje je imao lice devetnaestogodišnjaka. Savršenih, čvrstih, muških linija. Samo je malo sazrio i malo mu je kosa bila manje crna. Često ga je zamišljala kao stare ratnike sa štitom i mačem. Savršeno bi mu pristajalo.

Ali oči su bile druga priča... odudarale su od sve njegove čvrstoće i neustrašivosti. Nekad bi se u njima ogledala navjerovatna nježnost. Sekund poslije, dovoljno je bilo da trepne, pa da promjene izraz i postanu stakleno ledene.

Iz kancelarije su se svi povukli i ostavili ih nasamo.

- Pa zdravo... - ozbiljno ga je gledala sa dozom optuživanja, iako se trudila da ga smireno pozdravi.

- Pa zdravo i tebi... Patuljčice.

- Ne zovi me tako!

- Mogu onim drugim imenom...

- Šta je, nemaš koga da zafrkavaš? Pa cijelo društvo ti je ovdje! - zajedljivo mu odbrusi. Uspio je iznervirati.

Na ovo mu oči bljesnu vatrom a usne mu se razvuku u u nestašan osmjeh.

- Znači još uvijek si Bo? - pokušao je izazivačkim pogledom da uspostavi kontakt.

- Bo? - nije odmah shvatila na šta aludira.

- Ostatak ne mogu reći... možda će svirati alarm.

Bo od Bombica, shvatila je. Nije mogao u zatvoru da je tako nazove... sigurno su snimali razgovor.

- Pa šta ima? - i dalje je posmatrao sa ironičnim osmjehom u očima. Ali poznavala ga je dobro, time se krio kad god bi imao problem ili mu bilo teško.

- Reci ti meni! – zajedljivo odvrati, sad ga već gledajući opominjuće. Znači napokon si se dočepao klavira! - ironisala je. Imaš šest presuda - za tuču, narušavanje javnog mira i reda, za prebrzu vožnju... Kakva je ovo "tuča u Dunavu"? Neki tvoj izum?

Ništa nije govorio. Razvukao je opet usne u veseli osmjech. "Legao" je rukama na sto, polako se sve više primićući sredini.

I prije su tako razgovarali. Ona s jedne strane stola on s druge, približili bi se da im se glave skoro dodiruju. Gledali se i smješkali. Nekad bi tako preko stola počeli da se ljube...

Odgovarali su jedno drugom dušom, tijelom, srcem. Savršen spoj... A ko je rekao da savršene ljubavi moraju da opstanu? I da žive dugo i srećno kao u bajci? Niko, niko to ne može garantovati.

Trgnula se.

- Patuljčice...nemoj dolaziti više ovamo, neću da se baviš sa mnom.

- Ne brini, neću šoping zamjeniti dolascima tebi u buksu!

- A zašto si danas pristala da dođeš?

- To mi je obaveza. Tvoj predmet je dopao meni - lagala je.

- Tebi? Zar ti ne radiš sa djecom?

- A šta si ti?

- Ja sam... za jednu "e" s tobom.

"E" je bila eksplozija koju su često doživljavali zajedno vodeći ljubav.

- Na tvoju žalost ništa slično ti se ne nudi.

Razmatraju da te puste uz nanogicu.

- Ko im je to tražio?

- Ovo nije hotel gdje bi se ti izležavao na račun države! Ako ti djelo prekvalifikuju, prijete ti dvije godine zatvora. Sve si izbjegao, a sad ćeš da završiš u buksi zbog jedne pjesme.

- Zašto da mi mjenjaju optužnicu?

- Tražila je oštećena strana.

- Oštećena? Tek ću da ga oštetim, treba on meni da nadoknadi štetu.

- Napao si momka jer se bunio što dvadeset puta tražiš istu pjesmu.

- Paa? Šta njega briga šta ja radim! Kako se do sada niko nije bunio!

- Nije znao da te niko ne smije dirati kad si takav! - prasnula je iživcirano.

- Sad je to naučio i bolje mu je da zapamti!

- Dosta! - lupila je neženstveno malom šakom od sto.

- Jesi li pročitala predmet? - odlučio je da je više ne provocira.

- Nisam stigla, sad su mi ga dali.

Po njegovom licu zaključila da nešto krije. Što je najčudnije, i kod sudije je imala osjećaj da se nešto čudno dešava.

Jesi li saglasan da se ja dogovorim s Valentinom?

- Ne sviđa mi se ideja da nju uvlačim u ovo. Mislim da neće pristati nakon našeg razgovora. Tako je bolje. Nemojte Vi da je gnjavite i nagovarate slučajno.

- U redu... neću insistirati ako sama ne pristane. Preinače li optužnicu, zakomplikovaće ti dosta život. I profesionalno si u problemu.

- Snaći ću se kao i do sada. Zamoliću Vas nešto... morate biti jako pažljivi. Ako sve sazna... nadrljaćemo obojica sigurno.

- Plašiš je se? - čovjek je začuđeno gledao opasnog momka kako drkće pred ženicom od jedva metar i šezdeset.
- Plašim - priznao je mirno ne poričući. Jača je od mene. Nemojte da vas zavaraju njene dimenzije.
- Kad sam i ovo čuo... - sudija je začuđeno digao obrve. Pa kako si završio sa socijalnom radnicom?
- Mi smo se upoznali kao klinci. Nismo zajedno već... mnogo godina.
- Al još vas drži?
- Ona je moja prva i jedina ljubav.
- Znaš da joj je moja žena šefica?
- Nisam znao. Donedavno joj je bila Kata Alibegović.
- Pratiš je? Pa Kata joj je i sada šefica. Ona je moja žena.
- Ne prezivate se isto.
- To je zbog posla, da nas ne povezuju.
- Moj dosije je... "sređen"?
- Ne brini, dobila je samo osnovne podatke.

POGLAVLJE 3.

Sjela je u kafić i naručila kafu. Odsutno je buljila u fasciklu. Bojala se šta će naći. Šta da radi?

Prvi put su se sreli na igralištu u njenom naselju. Bio je u društvu lokalnih momaka. Sjedila je na klupi sa dvije drugarice kad su počela dobacivanja. Prvo su oprezno krenuli pa onda sve bezobraznije i agresivnije.

Stisnula je usne ljutito, ustala sa klupe i odšetala do njih. Stala je ispred ekipe u starom kaputu i svojoj svojoj "veličini" od 160 cm. I cijela 52 kilograma. Gledala ih je bez riječi i polako izvadila ruku iz džepa.

"Paa hrabriše moje da vas čujem sad... " polako je ispružila ruku i pokazala im šta je u njoj.

"Bomba!" skočili su svi ko opareni i razbježali se. Samo je on mirno dalje sjedio na naslonu klupe.

Ustao je, prišao joj smješkajući se, i uzeo njenu ruku u kojoj je držala čokoladnu bombu.

Cijelo vrijeme su se gledali u oči kao hipnotizovani.

- Bombice... baš si slatka, pazi da ti se ne istopi čokolada - osmjehnuo se veselo i dodirnuo je po obrazu.

Nakon toga se mirno okrenuo i otišao.

"Ko je ovaj?" pitala je drugarice. Slegnule su ramenima. Nije bio iz njihovog kraja.

"Provalio me je."

Od tada ga je sve češće viđala u kraju. Ponekad je prolazio ispred cvjećare u kojoj je zarađivala džeparac. Pitala se radi li to namjerno da bi je sreo.

Prošlo je nekoliko mjeseci od "bombastičnog" prvog susreta. Izašla je to večer sa društvom u grad na neku rukometnu utakmicu. Tu je krenuo da ih smara jedan pripiti muški čopor. Probali su da im se pridruže za stolom, da ih časte pićem. Nije se u takvim trenucima plašila za sebe ali je bilo teško kontrolisati situaciju.

Pokušale su da ih se otarase ali nije im išlo. Dok nije začula iza leđa "Šta je Patuljčice, zaboravila si bombicu kod kuće? Gnjava li te ovi bilmezi? Srećom, ja sam ponio utoku." Gledao je u nju i smješкао se.

Nastala je tišina. Ostali su zbunjeno čekali rasplet situacije. I ona se skoro nasmijala gledajući u njega. A kako joj je tek srce poskočilo kad ga je čula...

"Ne mogu im objasniti da nam se skinu s grbače. Ti znaš koliko sam opasna, al' mi ovi ne vjeruju. Možda ćeš ih ti ubjediti."

Klimnuo je glavom smješkajući se i gledajući je užarenim, ko ugljen crnim očima.

"Damama na usluzi..." Šalio se, naklonivši se uslužno.

Pravio im je društvo i na utakmici. Mnogo puta im se pogled sreo.

Kući su njih dvoje išli iza njenih drugarica. Osjećala je njegov pogled na sebi.

"Čini mi se Patuljčice da si se ti meni večeras nabacivala..." Šapnuo joj je tiho.

"Ko?! Ja? Ako samo nešto probaš dobićeš koljenom među noge pa nećeš svašta umišljati!" Odvratila mu je tiho, veselo ga zadirkujući.

"Opasna si ti bombica, Patuljčice!"

Po nasmješenom pogledu zaključila je da se nimalo ne plaši njenih prijatelja.

To je bio početak. Dobio je znak koji je čekao.

Desetak dana kasnije bila je pozvana na žurku.

Naslutila je da će i on biti tu zbog nje. I bio je. Ništa nije moglo zaustaviti vatru između njih...

- Aloo! Kud si otplovila? - prijateljica joj se pridruži za stolom.

- Vidjela sam danas Gorana...

- Ooo... slučajno?

Mija ga je dobro poznavala. Od prvog dana bila je svjedok njihove ljubavi.

- Ustvari... službeno.

- Šta li je sad uradio?

- Tuča u kafani.

- E pa stvarno! I šta hoće od tebe?

- Nije me on zvao... šefičin muž je sudija. Naišao je na moje ime u njegovom dosijeju.

- U njegovom si dosijeju?! Zbog onog haosa? Kad je pretukao pola hotela jer su ti dvojica dobacivala...

- Izgleda... I ja sam bila kriva, umjesto da ćutim ja im nisam htjela ostati dužna.

- I šta ćeš sad?

- Moram razmisliti...

- Uh, Vali! Ne smiješ pogrešiti! Ako se opet spetljate..

Zašto joj je trebalo da se petlja s njim? Krivila je više sebe nego njega. Toliko su se voljeli da se nisu skidali jedno s drugog. Dvije godine su bili slijepi i gluvi za sve.

Nije se mogla požaliti na tretman. Mazio ju je i pazio. Vidio je samo nju, druge kao da nisu postojale. Ali su počeli čudni izlasci i višednevna odsustvovanja.

Ona je upisala faks, očekujući da i on razmišlja ili o ozbiljnijem zaposlenju ili o školovanju. Ali on je imao poslove s društvom. Dobio je dobar posao u obezbeđenju nekog biznismena.

Čula je da se posebno svidio gazdi, što ju je plašilo. Nije se slagala s tim. Posvađali su se.

Na fotografijama je sve više bilo žena oko njih. Nije željela da on vrijeme provodi sa popularnim momcima.

Nisu bili kriminalci, ali tanka je granica između "face" i problema.

Očekivala je da se za nekoliko dana smiri i da se pomire. Nije dolazio. Nedostajao joj je. Jedno jutro u radnji gdje je pomagala, gazdarica joj je saopštila "onaj tvoj brzo našao drugu." Čudila se o čemu priča.

Odlučila je da provjeri, mada je bila 90% sigurna da to nije istina. Od prijateljice je saznala da njen brat to večer sa društvom izlazi na proslavu drugovog rođendana. I on je bio u njegovom društvu.

Kao lopov, čekala je smrjavajući se iza kioska. Nije primjetila da je stigao. Ušla je ipak da se uvjeri.

Kroz stakleni zid ugledala ga je kako sjedi između dvije djevojke. Nije znala koja je od njih u pitanju. Plavuša se nekoliko puta nagnula prema njemu. On se smješкао nešto joj odgovarajući. Bilo joj je dosta.

Narednih dana je bila kao robot. Sva utrnula, nit je šta čula nit vidjela. Prijateljice su joj bile pažljive, znajući na kakvim je mukama.

Nakon desetak dana sreća ga je u prolazu. Išao joj je u susret. Da bi ga izbjegla, prešla je na drugu stranu. Tako mu stavljaajući do znanja da ne želi razgovarati.

Svega nekoliko dana kasnije, čula je da više ne izlaze. Čekao je mjesec dana da skupi hrabrost i izađe pred nju. Jasno joj je bilo zašto.

Odbila ga. Taj njegov pokušaj da joj vrati za povrijeđeni ponos ga je potpuno ukopao. Njoj je pomoglo da se ne raspadne od jada. Nikada ne bi pomislila da bi on tjerao kontru s drugom djevojkom. Očekivala je da je toliko voli da će shvatiti njenu brigu, iako se ne slaže s njenim mišljenjem.

Nije mogla da spava. Odsutno je buljila u fasciklu. Zašto je dozvolio da mu se život svede na dosije?

POGLAVLJE 4.

Stajala je pred vratima oćevog stana i skupljala hrabrost da uđe. Doćekao ju je kao i uvijek, kao kraljicu, napravio rućak, spremio poklon...

- Tata... imam jednu molbu za tebe. Trebalo bi da budeš garant jednom mom "klijentu".

- Pa dobro, ako tebi to znaći... - složio se.

Brzo je izvadila papire i poturila mu ih da potpiše.

- Opet ti Patuljćice? Danas si nešto "porasla" - bio je nekako ozbiljan, iako se zafrkavao.

Aludirao je na njene ćizmice sa povišenom debljom petom.

- Šta je, ne raduješ se slobodi? U pravu si, kad sam ti ja nad glavom neće to biti laka sloboda - rugala se.

- Šta si smislila?

- Staviće ti nanogicu, viđaš službene osobe i majku, nema drugova ni izlazaka bez odobrenja. Nema telefona, interneta...

- Kućni pritvor? Biću sam u kući?

- Pa... bićeš sam - otkrila je dio plana. Pristaješ li?

- Pristajem - mirno je prihvatio ne skidajući crne oči s nje.

Nije mogla da se otme utisku da nešto smjera.

- Gorane... ako budeš radio po svome upropastićeš sebi život - skoro ga je molila. Ovo ti je posljednja šansa. Imaš 31 godinu, imaš bolesnu majku... Možeš mnogo da postigneš ako sad kreneš pravim putem.

- Ti ćeš mi biti nadzornik?

- Nisam stručna za to. Biće jedan moj kolega.

Obavili su proceduru i krenuli zajedno s pratnjom do stana. Njih dvoje su sjedili zajedno na stražnjem sjedištu.

- Kuda idemo? Ovo nije put za moju kuću - tiho joj šapnu. Uznemirio se kad su produžili na semaforu.

- Kuću? Nema ništa od švrćkanja u 300 kvadrata.
Ideš u stari kraj.

- Majci?! - zinuo je šokirano.

Nekoliko trenutaka je bez riječi pratila njegovu reakciju. Ovako zaprepašćenog nije ga vidjela nikad u životu. Kao da se prepao. Definitivno je nešto krio od nje.

- Tamo ti je adresa stanovanja.

- Nemoj molim te!

- Ne brini... našla sam ti "zanimljivijeg" sponzora.

- Ti?

- Da se kompromitujem zbog tebe? Taman posla! To ne možeš dobiti ni u snovima.

Vidjevši da mu nema namjeru ništa reći počeo je da prevrće papir koji mu je dala o kućnim pravilima.

- Da vidimo kako bih mogao da napustim kućni pritvor. Hmm... ako upišem fakultet, ako imam baštu, ili hoću na svadbu... ili hoću da se oženim - okrznuo ju je pogledom - onda mogu napolje - mudrovao je. Vrlo zanimljivi predlozi.

- I kad ćeš se latiti motike?

Skrenuli su prema njihovoj ulici.

- Kolege, iskrcajte nas ovdje na ćošku. Prošetaćemo do zgrade.

- I u šetnju me vodiš?

- Kako se osjećaš? - zabrinuto ga je posmatrala dok joj je pridržavao ulazna vrata.

Ništa nije rekao samo ju je intenzivno gledao. Čim su zamakli iza zida, prema liftu, on je zgrabi i prisloni uz sebe. Hrabro ga je gledala u oči i spremno dočekala poljubac.

Vjerovatno je i njega iznenadila, jer je poljubio prvo ovlaš, lagano. Shvativši da neće dramiti opusti se i poljubi je kao nekada. Podigla je ruke oko njegovog vrata. Nije imalo svrhe da se buni. Ionako je željela da zna jesu li još uvijek onako magnetski povezani.

POGLAVLJE 5.

- On?! Šta on radi ovdje - njen otac je šokirano buljio u pridošlicu, kad su se pojavili na vratima.

- Dobar dan... kako ste?

- Kako? Kako ću biti kad tebe vidim!

- Tata, smiri se...

- Da se smirim?! Sad ću da ga odrobijam!

- Tata! Dosta više. Ti si mu garant. Tako sam se dogovorila sa sudijom.

- Šta? On? - i Gorana ovo iznenadi.

- Da nisi mislio da ću se ja prijaviti za to?!

- Ostavićeš me sa ludim ocem?

- Tišina! Ne smeta ti njegova luda kćer! - izgubila je živce.

Na ovo se široko osmjehnuo.

- Pa dobro... paket aranžman uključuje i njega. Neka bude tako. Prihvatam izazov!

- A šta ćeš reći Luki? - njen otac je polušlogirano pratio njihov razgovor.

- Ko je Luka?

- Moj momak - gledala ga je izazovno.

Pogled koji joj je uputio jasno je govorio da ne vjeruje da ima momka. To je već ustanovio na ulazu u zgradu. Očito čovjek nije bio obavješten da taj Luka više ne igra.

Njen otac digne ruke u znak predaje i napusti stan.

- Tata! - pokušala je da ga zaustavi.

- Idemo! - naredi mu.

- Kuda?

Uputili su se hodnikom do lifta i spustili na četvrti sprat.

- Sjećaš li se možda kume Vere?

- Idemo k njoj? - čudio se.

- Bićeš u njenoj garsonjeri.

- Garsonjeri?! Pa to je kao u kavezu!

- Ne sviđa ti se ideja?

- Dobro, garsonjera - ipak se složi uzdišući. Bar si mi blizu. Moći ćeš kad god želiš skočiti na mene.

- Prvo sam te morala odvojiti od drugara i ograničiti ti kretanje - ironisala je. Naravno, da bi se kasnije mogla baciti na tebe.

- A gdje je Vera?

- Vera je u domu, meni je ostavila garsonjeru s tim da joj ja doplaćujem smještaj. Garsonjera je na tati. Zgodno je, blizu sam njega, a opet nismo u istom stanu.

Pokucala je na vrata. Otvori joj nepoznati momak.

- Sve je spremno i instalirano - pogleda njega. Još da ga "prstenujemo".

- Kolega će da ti stavi nanogicu.

Mirno je sve podnio ništa ne komentarišući.

- Znači ti stanuješ ovdje? - pitao je kad su ostali sami.

Razgledao je malu kuhinjicu sa šankom i veliku sobu.

- Pa više prespavam. Otac kuva i sprema, ja dođem na gotovo ili izađem sa društvom. Rijetko sam kući.

- Lijepo si je sredila - nježno je rekao.

- Eto, sad ćeš uživati mjesec ipo u njoj.

Nekoliko trenutaka je ćutao.

- I kakav je taj Luka? - ledeno je pitao.

- Bolji od tebe u svakom pogledu.

Na ovo se bleferski osmjehnuo. Čim ga je ovako pohvalila, znao je da od toga nema ništa.

- Izgleda da mu ne ide baš s tobom.

- Ma nemoj, zašto ne bi išlo. Baš se dobro slažemo.

- Oko čega? Kineskog uvoza?

- Šta misliš da si nezamjenjiv!

- Pa... mnoge su me lako zamjenile. Ali tebi sam prvi.

Prva ljubav. I izgleda da nisam tako lako zamjenjiv.

Kakav je u krevetu?

- Šta te briga!

- Pa upoređuješ li nas. Mi to rjetko radimo, osim kad se zaljubimo pa nad druge nisu dovoljne. Ali vi žene svaku sitnicu upoređujete.

- Nemamo pametnijeg posla! Danas žene samo upoređuju novčanike.

- Tu si u pravu. Pa kakav mu je... novčanik?

- Da ti nisi nešto zaboravio?! Ja tebe ispitujem a ne ti mene! Ti mene slušaš... bespogovorno! Sjedi ovdje da mi potpišeš papire - nabrusila se.

- Napokon si dočekala svojih pet minuta - smješkao se nimalo se ne uzrujavajući zbog njenog oštrog tona. Kad smo bili zajedno, sve sam čekao kad ćeš me odvesti u atomsko sklonište i vezati lisicama za cijev, da me društvo ne nađe.

- Bila sam dosta puta u dilemi da te otmem i odvedem na nepoznatu lokaciju - priznala je.

Sjetila su se oboje njenog predloga da odu na selo.

- Evo, sad je sve sređeno. Imaš hranu u frižideru, majka će ti doći u pet. Ja moram ići. Uključi televizor ako ti je dosadno.

- Umoran sam, idem na spavanje.
- Spavao bi u 2 popodne?!
- U pritvoru se nisam naspavao.
- Aaaa bilo buba! - zlobno se osmjehnula. Jesu li saznali da ne voliš bubice i da si čistunac? - zlobno se smješkala.
- Kad ćeš opet doći? Večeras? - nije se obazirao na zadirkivanje.
- Ne smiješ primati posjete! Nisi u hotelu!
- Gdje ćeš ti biti?
- Pa kod tate. Prebacila sam dio stvari kod njega. Doći ću sutra s kolegom koji je zadužen za tebe. Prekosutra ti stiže advokat. Biću s vama.
- Ne treba... snaći ću se.
- E nećeš ovaj put! Ništa nećeš mutiti a da ja to ne znam!

POGLAVLJE 6.

Prva nedjelja u garsonjeri je protekla dobro.

Izbjegavala je da ide k njemu, ali mu je majka bila jako zadovoljna.

U petak je izašla ranije s posla. Prethodnu sedmicu je tražila odgovore na neke svoje sumnje.

- Napokon si me se sjetila! - vrtio je glavom prekorno. Bio je u trenerci, opušten.

- Spremala sam se da te mogu srediti.

Iznenadila ga je ovim.

- Izgleda da se plašiš.

- Samo sam razočaran, imao sam mnogo ljepše ideje od tvojih. Hoćeš da ručaš? Majka je kuvala - otvorio je pećnicu i izvadio šerpu.

- Zapečeni prebranac! - sjetila se da mu je to omiljeno jelo. Sipaj mi malo.

Smješкао se gledajući je kako jede.

- Može i kafa - izvoljevala je. Vidim da si se dobro snašao u stanu. Bićeš ti dobra domaćica!

- Nisam znao da si se odselila - osmjehivao se na njeno zadirkivanje.

- Kako to tvoja služba nije saznala... Ustvari nisam se još potpuno preselila. Nekoliko mjeseci već uređujem i prebacujem stvari.

- Nema fotografija.

- Nisam stigla staviti, a dio stvari sam vratila kod tate da se ti možeš komodati. Jesi li spreman da mi odgovoriš na neka pitanja?

- Lična ili profesionalna?

- Ti ćeš odgovarati na sve što te ja pitam! - već se ražestila.

- Okej, aj da vidimo šta te interesuje.

Ispitivala ga je da li poznaje momka od ranije, kako se sve dogodilo, koju pjesmu je stalno tražio.

Odgovarao je mirno, opušteno. Kao da je već imao spremnu priču. Sve to su obavili u jednom dahu da ne bi skrenuli na klizav teren.

- E dobro... pazi da mi nešto nisi pogrešno rekao ili izostavio. Srešćete se kod sudije sledeće nedjelje, probaćemo da postignemo dogovor sa tužiteljem.

- Ko je to predložio? - čudio se.

- Ja! Odnosno moj kolega na moj nagovor.

- Vali... nisi se trebala upetljivati - ozbiljno je rekao.

- Ma nemoj? Da ti možeš raditi po svom.

- Vali, ja ti vjerujem ali ne želim da sebi otežavaš život.

Spremila se da krene.

- Kad ćeš opet doći?

- Kad me vidiš nadaj mi se!

- Sutra je subota - gledao ju je intenzivno.

- Aha... uveče izlazim, moram sutra da se dotjeram.

- Lijepo se dotjeraj, pa dođi da te vidim - smješkao se bezobrazno.

Podigla je obrve sarkastično i otperjala. Jedva je disala kolika se tenzija stvorila između njih. Ali ne smije sad popustiti.

Mora prvo saznati sve.

Kako izdržati dva dana blizu njega?

I šta ustvari želi? Zašto je toliko radosna?

"Uf, nije samo on avanturista, izgleda da smo oboje skloni riskantnim potezima" mozgala je, ne mogavši zaspati.

POGLAVLJE 7.

- Valentina - otac ju je lagano drmusao.
- Hmm... šta je?
- Deset sati je već, došla je majka od onog...magarca.
- Teta Ljilja?
- Da, htjela bi te vidjeti, da popijete kafu zajedno.
- Dobro, evo me...

Za pet minuta se umila i navukla trenerku.

- Dobro jutro! Ili dobar dan...
- Dobro jutro draga i tebi... - žena joj se mило smješkala. Donijela sam ti kolačića da imaš uz kafu. Svratila sam kod... sina i njemu sam ostavila.
- Ustao je? - pitala je zijevajući.
- Jeste, sređuje stan, znaš kako je pedantan.

Ostala je pola časa, i nju je ispitivala da on ne bi pokušao nešto preko majke.

Dosije koji je dobila od sudije joj je bio čudan. Navikla je da se iz papira može iščitati sva nesreća koja nekog zadesi. U njegovom kao da je falio dio.

Šta li je namislio? Mozak mu je bio genijalan, ali krv previše vrela. Da mu otac nije poginuo možda bi bio sportaš ili bi nekako pametnije koristio svoje talente.

- Jao Vali! Pa kako si se u to upetljala! - Mija ju je zabrinuto gledala dok su sjedile kod frizera.

- Teško žabu u vodu natjerati - uzdahnula je iskreno.

- Uređuješ se zbog njega?

- Šta zbog njega! Pa idemo li večeras na večeru?

- Jao Vali... ludi ste oboje kad ste jedno pored drugog! Opet će te razočarati!

To je bila velika istina, nažalost. U maloj garsonjeri samo što nije izbila vatra koliki se naboj osjećao. Svaki pogled, pokret, sve je imalo neko značenje.

Mija je, plašeći se razvoja događaja, predložila da uzme stvari iz stana i da od nje krenu na večeru.

"Znam ja vas dvoje. On neće mirovati, nekako će te se dočepati. Ko zna šta sad smišlja..."

"Kao da ja njega manje želim" uzdisala je u sebi.

Cijelo veče je bila odsutna. Izvještačeno se veselila ali to nije bilo to.

- Ajd sad pravo u krevet - opominjala ju je Mija kad je stala ispred njene zgrade u dva poponoći.

Šta bi tek rekla kad bi znala da je on u njenoj garsonjeri. To joj nije mogla reći. Službena tajna. Bar se tako tješila...

U liftu joj je ruka zastala, četvrti ili šesti sprat? Ipak je mirno otišla k ocu. Strah da mu ne napravi problem je bila glavna kočnica ludostima koje su joj padale na pamet.

Kroz san je ujutro čula zujanje telefona. Pogleda, tek prošlo devet. Četiri propuštena poziva od Goranove majke. Šta li se dogodilo? Uplašila se. Dok je razmišljala stiže joj i poruka:

"Hoćeš li ti više ustati i doći, ili ja trebam da intervenišem? Možda da zapalim ručak? Imaću opravdan razlog da napustim garsonjeru."

"Stižem" kratko je odgovorila.

Dvadesetak minuta kasnije bila je pred vratima stana.

- Pa dobro jutro Patuljčice! - pozdravio je prekorno. Kako je bilo u gradu? Ja se nadao da ćeš svratiti i ispričati mi novosti. Vidim od jučerašnje frizure nije ostalo ni "f". Vjerovatno slaba frizerka, sumnjam da si se "čerupala" s nekim.

- Dobro jutro i tebi. Majka ti je otišla? Šta radiš? - nije se obazirala na njegove provokacije.

Ali je odmah primjetila da je u tamnoplavoj majici na bretele. Nije bio nabildan, ali je bio jak kao konj. Samo sjajna glatka koža i mišići. I to ju je poprilično dekocentrisalo.

- Otišla. Ja čitam horoskop i pijem kafu kao svi penzioneri. I čekam tebe...

- Mogu li ja dobiti kafu?

- Skuvaj sama, ionako je tvoj stan.

- Je li ti ko dolazio?

- Juče bio tvoj drug... - osjetila je neko oklijevanje u glasu.

Ništa dalje nije rekao. Opet je nešto ostalo nedorečeno.

- I šta kaže horoskop? Oćeš li biti dobar? - smješkala se kad je s kafom sjela za sto preko puta njega.

- Ja sam uvijek dobar - značajno ju je pogledao. A tvoj je mnogo zanimljiviji od mog. Slušaj šta kaže.

"Lavice su sigurne u sebe i privlačne čak i kad su raščupane i u pidžami hodaju po kući."

- Skroz pogođeno - komentarisao je izazovno je gledajući.

Kad ništa nije rekla, nastavi čitati.

"One su neodoljive muškarcima kojima je samopouzdanje prioritet i mogu da se nose sa jakim ženama."

- A jedino se ja mogu nositi s tobom...

- Gdje to piše?! - namrštila se i otela mu novine.

Smješкао se gledajući je. Prošla ga je ljutnja.

- Ja sam Škorpija uostalom!

- Nisi, Lavica si, podznak ti je Škorpija. Zato voliš seks.

Pogleda ga bijelo na ovo.

- Al samo s onim ko te pali, tj. sa mnom - ustao je s kauča i približio joj se.

- Hahaha... koji znak ima najbujniju maštu? E to si ti u podznaku! I bježi od mene! - upozorila ga je. Da čujem o čemu ste juče pričali i kakav je plan za sudiju
- prekinula je atmosferu koja je postajala sve usijanija.

Ispričao joj je u dvije rečenice, nezainteresovano, šta mu je rekao nadzornik.

Spustila je šoljicu od kafe u sudoper i krenula prema vratima.

- Vali...

- Da? - okrenula se.

- Žao mi je što onda nisam prihvatio tvoj predlog da odemo na selo - izjavi neočekivano.

Sjetila se kako mu je veselo predložila da bi oni mogli "da se bračno udruže i odu na selo".

- Bilo pa prošlo - skoro su joj suze krenule. Moram da idem...

Otac je bio u stanu, dobro raspoložen i pričljiv, pa joj je to pomoglo da se oporavi.

Znači, pokajao se što nije odmah prihvatio njen predlog.

Iako se tada smijala predlažući mu bijeg, strahovala je od njegovog odgovora. Složio se da bi bilo divno kad bi mogli negdje biti sami. Nije je odbio, samo nije shvatio da to moraju uraditi odmah ako se žele spasiti.

Ali već je bilo kasno. Društvo ga je odvojilo od nje. Dobio je dobar posao oko zaštite nekog biznismena. Počeo je da joj kupuje poklone i izvodi je na elitnija mjesta. Razumjela je da želi bolji život, ali je slutila koja će biti cijena.

POGLAVLJE 8.

Udahnula je duboko da se smiri. Došli su na zakazano ročište. Nije joj niko branio, ali nije bila zvanično nadležna za njegov slučaj, pa nije htjela da uđe u kancelariju.

Plašila se šta ih čeka. Nije mogla da se otme utisku da je na tankom ledu. I da je najmanje od svih obavještena o svemu.

Otišla je u prizemlje po kafu, samo da nešto radi. Vraćajući se hodnikom čula je glasove iz kancelarije.

Kolega joj je na izlasku rekao da su će tužilac možda odustati od kućnog pritvora. Znaće odluku za četiri dana. To nije bilo ono čemu se nadala...

I Goran je bio miran i zamišljen dok su se vraćali u garsonjeru.

- Stani ovdje! - naredi vozaču kao da je on njegov taksista. Ajde Patuljčice skoči nam po kolače. Uzmi i momcima. Pružio joj je pare.

Nije imala volje da ga grdi. Bez riječi je obavila kupovinu.

U stan su došli oboje prilično tihi. Primjetila je da je nekoliko puta zagleda.

- Patuljčice... ne bi išao od tebe, al mi fali Plejstejšn. On mi je na prvom mjestu, ti si odmah iza njega.

Znala je da se zafrkava. Ovim su se dodatno potvrdile njene sumnje. Imao je nešto važno u planu. Ne bi je tek tako lako pustio. Bila je sigurna da je želi ponovo osvojiti.

- Nismo mnogo postigli.

- Jesmo, ne brini. Na slijedećem ročištu ćemo mu ponuditi pare kao odštetu. I ja ću se malo "kajati". Biće sve OK.

- Nemoj se igrati! Znaš da ne smiješ napuštati grad!

Oglasi se zvono. Pogledaju se.

- Tvoja majka?

On priđe i otvori vrata. Mija je naslonjena na dovratak optužujuće gledala u njih. Više u nju.

- Tako znači!

- Zdravo Mija... - pozdravio je on sa osmjehom. Uđi, častimo se kolačima. Jesi li za kafu?

Malo ih je Mijin dolazak osvjestio. Ko zna kako bi se završilo.

Otišla je s drugaricom od njega.

Pogrešila je što nije smogla snage da napravi precizan plan. Ali bi prvo morala sebi priznati šta stvarno želi.

Računala je da je još mjesec dana pred njima i da će se nekako izboriti s njim ali i sa sobom. Imala je priliku riješiti jednu ranu koja ju je boljela. Nije iskoristila šansu.

- I šta će sad biti? Sva sreća da odlazi, nek se sam brine o sebi. Ne da tebe uvaljuje u probleme - Mija se naprotiv, radovala njegovom odlasku.

Malodušno je zaključila da je stvarno ovo možda najbolje rješenje za nju. Poletjela je i zanemarila profesionalnost. Kad ode, vratiće se u normalu.

S posla se uputila pravo kod njega u garsonjeru. Možda mu bude i majka u stanu. Borila se između želje da budu sami i pametnije solucije da ih neko "ometa" u mogućem pravljenju gluposti.

- Koji vjetar tebe donese? - zafrkavao se.

- Južni! - zajedljivo je odvratila.

Na licu mu je bio srećan osmijeh. Kao dječak se radovao što je došla. Crne oči su gorjele vatrom. Sva se stresla od tog.

- Jesi li gladna? Naručio sam dostavu.

- Znao si kad ću doći?

- Čuo sam da ti je otac jako nezadovoljan kad me ideš posjećivati - osmjehnuo se tajanstveno.

Fino je i pedantno postavio sto. Sa svim detaljima, osim svijeće. Valjda se nije usudio dodati taj romantični dio.

Nisu puno pričali za vrijeme ručka. Bila je "proždrljivica". Iako sitna, moga je dobro da pojede.

To je njega uvijek nasmijavalo. Nasuprot njoj, on je jeo malo, s obzirom na svoju visinu i težinu.

- Imaš celulit? - primjetila je na TV komodi njenu kremu iz kupatila.
- Odakle sad celulit?
- Pa vidim da si trkeljisao moje kreme po kupatilu.
- Nisi mi zabranila.
- Zabranila sam ti da diraš moje stvari!
- U ormaru. Pokazala si mi ormar. Nisi spominjala kreme. Samo sam gledao šta koristiš.
- I sad te zabrinuo moj celulit. Ne brini, nećeš ga vidjeti.
- Meni na tebi ništa ne smeta.
- Nešto ti je smetalo kad si jedva čekao da me se rješiš.
- Nemoj to da govoriš. Pogrešio sam kao muškarac, ali nikad nisam želio da odeš.
- Otišao si ti.

- Htio sam ti tjerati kontru, povrijedila si moj muški ponos - priznao je tiho spustivši pogled. To je trebalo biti bezazleno - izgleda da ga je to jako grizlo.

- Pa nije ispalo kako si mislio. Nekad je dovoljna sitna greška za krupne posljedice - mirno ga je pogledala svim snagama se suzdržavajući da ne zaplače.

Nešto je zaustio da odgovori, ali se predomislio. Možda joj je htio predložiti da sad poprave greške.

- I šta ćemo sada? Ko dva penzionera sjediti u stanu?

- Imaš "narukvicu" na nozi. Kuda bi ti to šetao?!
Možeš probati, dobićeš dva kršna plavca pa se s njima šetaj pod ruku.

- Hoćeš da se raskomodiš pa da igramo igrice?

- Idem kući, umorna sam. Ostaje li sve kako je dogovoreno?

- Da, za tri dana sam slobodan.

Raspremala se u stanu razmišljajući o njihovom razgovoru. Bio je neobično oprezan. Dok su bilo zajedno bio je nepopravljivo iskren i neposredan.

Šta da mu kažem? Hoće li on njoj išta reći? Plašila se rečenice "ja sam problematičan, nisam za tebe". Iako bi to bila najbolja varijanta za nju.

Sutra je oko podne svratila je k njemu. Bila je u prvo u gradu poslom. Morala je da se vrati u firmu i preda izvještaj.

"Jesi postala kukavica!" ljutila se na samu sebe.

"Tražim izgovore i skrivam se. Da ne moram nazad u firmu mogli bi završiti u krevetu." Bojala se više sebe nego njega.

Pozvonila je, trebale su mu skoro dvije minute da otvori.

- Šta je danas? Opet mazanje kremama? Suva ti koža od boravka u stanu - ironisala je.

Nije uopšte primjetila čovjeka u kratkom kaputu kako stoji na ulazu u mali hodnik koji je vodio prema spavaćoj sobi i kupatilu.

- Ko ste Vi? - izbečila se iznenađeno.

Čovjek je podigao obrvu pogledavši brzo u njega.

- Nema gledanja u njega! Neće Vas on spasiti!

- Sve je u redu - Goran je mirno klimnuo glavom široko se nasmješivši.

- Ko tebe šta pita? Pitam njega ko je! Ja sam socijalna radnica! - raširenih nozdrva, ubrzano dišući streljala je pogledom pridošlicu.

- Molim, molim, gospođo socijalna radnice! - izvadi službenu legitimaciju i pokaza joj. Ministarstvo pravde.

- Da nije sa pijace značka? - sumnjičavo ga je mjerila.

- Vali je OK, nije problem - umiri on nepoznatog kao da ona nije tu.

- Možda ja nisam problematična, ali ti jesi!

- Inače je poznata kao "Bombica". Idi ti, sad će da nakrpi mene.

Čovjek se na ovo značajno osmjehnu njemu i krenu prema vratima.

Nije uspjela da se snađe i spreči ga.

- Dakle!!! Ti si... ti si nepopravljiv!- urlala je.

- Uuuu... - oči mu planu dok ga je gledala ubitačno, ljutito stiskajući slatka usta.

Koliko su puta planuli kad bi se ona naljutila. Planuli ko šibice. Svu bi je izgrickao i oplavio, ne mogavši joj drugačije dočarati koliko je voli.

Približi se na korak ispred nje i pokaže joj zube, strasno zarežavši.

- Šta to radiš? - vrisnula je.

Slijedeći sekud je ščepa u svoje naručje tako da nije mogla mrdnuti. Vrtila je glavu tamo-vamo i probala se iskobeljati, ali nije išlo.

- Smjesta me pusti! Misliš da ćeš me obrlatiti kao da mi je sedamnaest godina!

Poljubio ju je u kosu, jer je morao čvrsto držati.

- Srećan ti povratak u moje naručje Vali - prošaputao je uzdišući i ljubeći je po kosi.

Umirila se. Popustio je stisak.

Snažne i tople ruke blago su je obgrlile kao da je porcelanska lutka. S pažnjom i ljubavlju.

Nekoliko sekundi je zatvorenih očiju uživala. Mnogo godina je prošlo od kad je osjetila ovo.

- Moram u firmu - sjeti se. Izvuče mu se iz zagrljala i brzo izađe.

Poslije je razmišljajući došla do zaključka da ju je obrlatio kao i svaki put. Umjesto da pruži objašnjenje, on je krenuo da je ljubi. To ju je razljutilo.

U sedam ujutro, tako nadrždana, pozvonila je na vrata.

- Dobro jutro - iznenadila ga je. Bio je u boksericama i majici na bretele.

- Ne odaj u gaćama - nije bila raspoložena za njegove priče.

- Dobro, obući ću se.

Nije se bunio. I on je shvatio da je ne smije izazivati.

- Ko je ono juče bio?

- Vali... ne mogu sad ništa da ti kažem.

- Ne možeš?! E pa onda zbogom!

Tresnula je ljutito vratima i otišla na posao.

Popodne je očekivala da dobije poruku od njega sa majčinog telefona. Ništa.

Sve je napokon jasno, zaključila je. On je bio onaj stari Goran. Kod njega nije bilo nerješene situacije.

Ako nije bilo bolje ideje, on bi spremno krenuo glavom kroza zid. Ovako ili onako, on je morao da uradi po svome.

POGLAVLJE 9.

To jutro su ga odveli da sredi papire. Goran nije znao da je ona u očevom stanu. Nije otišla na posao.

Stisnuvši zube otključala je garsonjeru.

Nije bilo nikakve poruke. Dio nje bio je razočaran.

Ostavio je sve uredno. Na stolici je zaboravio duksericu.

"Kako ću sad da budem u njoj? Nisam normalna!

Zašto sam ga dovela ovdje!" plakala je kao kiša.

Odavno, odavno, nije bila ovako ranjena.

Provela je skoro cijeli dan ridajući i pokušavajući da prebaci svoje stvari od oca. Stavila je slušalice na uši, da joj muzika pomogne iskazati bol koji je osjećala.

Usudila se da pusti pjesmu zbog koje se on potukao u kafani. "Ja bez tebe ne mogu da živim..." Sjela je na patos pored veš mašine u kupatilu i jecala od muke. Nije imala hrabrosti da ga pita je li stvarno mislio na nju tada.

Nije se javljao.

Slijedećih dana najčešće pitanje koje su joj upućivali bilo je "Kako si?" Maja, Jela, Mija i svi ostali iz ekipe su obilazili. Neke su je tješile, neke su predlagale da ga "nabubetaju i ispeglaju", šefica joj se smješkala s puno razumjevanja... Mislila je da će iskočiti iz kože.

Što mene ovo da snađe? Kako da ja pomognem nekome kad ne mogu ni sebi.

Morala je hitno prekinuti ovo stanje. Klin se klinom izbija! Uzela je svoju zlatnu kasicu prasicu, umotala je u kuhinjsku krpu, stavila na pod i raspalila batom za meso...

- Dosta je bilo! - mrmljala je sebi u bradu brojeći sitne novčanice evra iz kasice prasice.

- 430?! Samo toliko... E j.... ti štednju! Neću više ništa štediti! - ljutito je zaključila.

Nazvala je klub i rezervisala im sto. Sama rezervacija 200 evra! I to preko svog bivšeg "klijenta" koga je ona izvela na "pravi put". Dobro, barem ga je odgovorila od sitnih krađa.

On se kasnije fino zaposlio i sad je "ispod stola" legalno tukao po hiljadu evra plus plata.

Da je niko ništa ne bi zapitkivao, sama je kupila haljinu sa velikim otvorenim prednjim dijelom koji se podignut kao zavjesa završavao na ramenu. Štikle, ludilo... ko da se nasadila na dva šrafcigera!

Objavila je tek u četvrtak da ih poziva u klub. I da se propisno srede. Žensko veče.

To su radile i ranije, ponekad u nečijem stanu, ili bi izašli na koncert, večeru... Djevojke nisu slutile da je ovaj put "gala" zabava.

Kad su je vidjele ispred zgrade, sve četiri su redom otvorile usta od zaprepašćenja.

- Djevojke... znam da sam vas iznenadila, ali bez brige sve je u redu. Napokon je ta priča završena.

Osjetila je da joj baš ne vjeruju.

- Da pozovemo Luku? Da se pomirite?

- Šta će mi?! - naljutila se. Gospodin kaže da sam ponekad "neuravnotežena"! Kao da mi je otkrio veliku tajnu!

- Vali, mali si... van sebe.

- Znam se sama brinuti o sebi, nijedno muško mi ne treba za to! Večeras ima da se provedemo maksimalno! - nije odustajala.

U klubu je bilo super, dobile su besplatno piće, super separe... Dočekao je njen "štićenik", zovući je šeficom, pa su se djevojke čudom čudile.

- Ma pametan dečko kome sam ja objasnila da nikad ne krade na sitno, jer će ga onda pratiti loš glas - objasnila je nonšalantno.

- Pa on to sad radi na veliko? - Maja je izbečila oči ne vjerujući da to savjetuje štićenicima.

- Ne radi! Vrlo je sposoban. Sve je legalno! Dobije "poklon" ispod stola.

Večerale su u super atmosferi, opustile se i zagledale "ponudu". Malo je bilo samaca. Većinom su svi imali pratnju. Od 22 časa kad je počela muzika pristiglo je dosta mladih.

Uživale su u plesu, smijale se, komentarisale komade koji su prilazili... oko ponoći, vraćajući se iz toaleta, Maja je ščepa za ruku i zaustavi.

- Šta je? - čudila se.

- Onaj tip kod našeg stola... mislim da se on se druži ili radi s Goranom.

- Odakle ti to?

- Pa...poznajem njegovu sestru. Zajedno smi išle u osnovnu. Mislim da mi je to spomenula. Nisam sigurna, bilo je to davno.

- Poznaje li on tebe?

- Mislim da ne...

- Ništa ne govori. Pravićemo se da ih prvi put vidimo.

Već su došle do stola. Predstavili su se i njima dvjema.

- Ako želite pridružite nam se - slatko ih je pozvala Valentina.

Naravno, prihvatili su. Ispod stola je poslala poruku svom štićeniku da donese litru žestice i još litru vina.

"Sad ćemo da vidimo ko će koga" kiptila je u sebi.

"Ne's ti meni slati kontrolu gade jedan!"

Muzika, gužva, prigušena svjetla, pomogli su da vješti konobar diskretno svima gurne pune čaše.

Niko osim Maje nije primjetio. Ona je upitno dizala obrve.

- Bankrotiraćeš! - šapnula joj je preko stola.

Pričali su i pili, ona je primjetila da je ovaj nekoliko puta zagleda. To ju je još više raspalilo. Naliže dobru čašu žestokog i strusi sve do posljednje kapi.

- Je li još neko za ples? - skoči iznenada i zaprepasti sve za stolom. Idem na podijum da navatam nekog, baš mi se pleše!

Vrcakajući i pjevušeći otperja prema podijumu.

Minutu iza nje došle su i djevojke, sve osim Sandre koja je ostala čuvati stvari. A stigla su i njihova dva nova "prijatelja". Njen "čuvar" je još bio pri sebi, dok je mlađeg alkohol savladao pa se opustio. Plesao je s njima i ludirao se.

A onda je začula

"ja za ljubav neću moliti,

više se neću za tebe boriti,

jer ti mi nisi znao razumjeti

i ne bi mogao za mene umrijeti.

Prišla je "čuvaru" i uprla prstima u njega pjevajući riječi pjesme. Zbunjeno je zatreptao na njene "prijetnje" dok ga je fiksirala pogledom.

Nakon toga... nastala je ludnica. Veći dio toga nije zapamtila.

POGLAVLJE 10.

- Ah, aaa... uuu - uzdisala je dok ju je glava rasturala.

Mrak i tišina su vladali oko nje. Ustala bi da pije ali nije imala snage.

Docnije je čula neke nejasne šumove. Još nije mogla da se pomjeri i otvori oči.

Kad je napokon malo došla sebi, zaključila da nema pojma gdje se nalazi.

"Jao... nekog sam pokupila." Suze su joj od muke krenule. Zašto ga toliko voli da radi ovakve gluposti!

Pokuša da ustane, moleći se da nikoga nema u blizini. Nije bila gola, čak je i čarape imala na sebi. "Možda ništa nije bilo."

Ali je soba definitivno pripadala nekom muškarcu.

Usta su joj bila suva, pa se zakašlje.

- Probudila si se?

- Sandrice! Ti si! - odahnu srećno. Znaš li gdje smo?

- Kod mog ćaleta u stanu. On je na putu.

Roditelji su joj bili razvedeni.

- Uhh... spasiteljice moja. Rekoh pokupila sam tipa u klubu!

- Hahaha! Napravila si popriličan šou, ali smo te čuvale. Ajde polako dođi sebi, spremiću ti nešto za mamurluk.

- Gdje su cure?

- Mija je ostala s nama noćas. U kupatilu je sada. Jela, Maja i društvo su otišli taksijem kući.

- Oho, problematična "kraljica večeri" se probudila! - Mija je uzdahnula vrteći glavom prekorno.

- Napravila sam veliko sranje? Baš veliko?

- Na skali od 1 do 10 ti si devetka!

- Tako loše? Auu... - snuždila se. "Sve je to zbog njega" skoro je zaplakala.

- Dobro, dobro, nije bilo toliko strašno! Bilo je i zabavno - branila ju je Sandra.

- Sandrice moja! - pružila je ruke da je zagrli i poljubi.
- Ne smeta meni što se ludiraš, nego što to radiš zbog njega! - Mija nije popuštala. Izula si se bosa, i paradirala po klubu.
- Pa nije samo ona, pola kluba je otkačilo... Neki tip ti je uklizao na koljenima kad si frknula cipele. Uvijali ste se i pravili šou dok su drugi navijali. Poslije je pola lokala vriskalo.
- Okomila si se na "špijuna" i rekla mu da znaš ko ga je poslao.
- Je li priznao?
- Branio se da ne zna o čemu pričaš.
- Budi srećna ako tvoj štićenik ne izgubi posao zbog tebe. Na kraju te morao iznijeti napolje.
- Au... - skrušeno je slušala.
- I onda smo došle ovamo?
- Nismo... ima još toga.
- Pa šta još...

- Otkrila si nam Goranovu adresu i natjerala taksistu da nas vozi tamo. Vikala si ispred kuće i nazivala ga svakakvim imenima.

Onda si preko puta ugledala diskont koji radi cijelu noć. Za ostatak priče smo i mi krive...

- OMG... (O moj Bože) - uzdahnula je i legla glavom na sto.

- Tražila si da kupimo jaja i da mu gađamo kuću. Pošto ni mi nismo bile pri sebi, kupile smo 50 komada... i vježbale gađanje. Tebi to nije bilo dosta pa si zgrabila prazne pivske flaše što su stajale u dvorištu pored diskonta... i onda je nastao haos.

- Policija?

- Ma nije! Kad si razbila nešto, upalilo se svjetlo, mi smo krenule bježati. Neki stariji čovjek je urlao za nama...

- Onda je Sandra zaustavila taksi i odvukla nas u očevo stan. Pošto si se ispuvala na pivskim flašama, krenula si da plačeš i kleteš ga... - nadovezala se Mija.

- Zavadila si se sa tatinim komšijom, usput rečeno - smijala se Sandra servirajući joj kafu.

- Juu, nisam valjda napala čovjeka...

- On te čuo kad si noćas vikala s balkona da nema mjesta u gradu za oboje. Derao se da odmah umuknemo, ili će zvati ludnicu. Ti su ga pitala zna li kako je to kad ti se srce raspada...

Idućih dana, otac ju je gledao optužujuće. Kad je htio nešto reći, preduhitrila ga je i naredila mu "da ga nije spomenuo".

Mija je bila zabrinuta. Iznenadilo je koliko je Vali još vezana za Gorana.

Šefica se smješkala, ali ništa nije komentarisala.

A kako bi tek reagovali kad bi znali plan koji je čvrsto odlučila sprovesti. Pa šta bude. Da jednom završi s tim.

Nek ide život. "Doći ću i ja valjda jednom pameti" tješila je sebe. Bar još jednom da budem s njim. Bar se neće kajati što je propustila šansu da udovolji ludom srcu.

POGLAVLJE 11.

Imala je i neočekivanu posjetu. U kancelariju je došao njen štićenik iz kluba, veselo se smješkajući.

Izvinila se za svoje "bravure" i savjetovala mu da to ne radi.

- Moj šef je oduševljen, kaže da ste strava! Najkul "socijalka" ikad viđena! Pozvani ste da svaki vikend provedete kod nas. Sve troškove snosi gazda.

- Pa mogla bi ja da dam otkaz i da zajedno radimo u klubu. Barem bi mi plata bila tri puta veća!

Samo što je izašla iz zgrade i krenula prema parkingu, ispreči joj se poznato lice.

- Opet Vi! - namrštila se. Čovjek iz stana sa značkom Ministarstva.

- Dobar dan gospođice - mirno se osmjehnuo.

- Kojim povodom? - postala je oprezna.

- Imamo zajedničkog poznanika... Upravnika Odjeljenja koji je mogao zbog Vas dobro da nagrabusiti.

- A onaj! - značajno se osmjehnula.

- Žalili ste se na njihov nadzor pa se otkrilo da...

- ... da su se gospoda švalerala i provodila umjesto da nadziru nasilnog oca! - prekinula ga je.

- Opasni ste. Skoro ste ih rasturili.

- Da sam stvarno opasna, bili bi rastureni!

- I sad ste se pojavili kod mene. Možemo li da razgovaramo kako bi izbjegli moguće probleme?

- Hmm... dobro, slažem se. Da vidimo u čemu je stvar - mirno se složila spustivši loptu. Najviše se bojala da ne naštetiti onoj budali.

Prošetali su stotinjak metara do njegovog auta.

- Moram da Vas zamolim za strpljenje. U toku smo jednog posla, mnogo novca je u pitanju. Vaš bivši... štićenik (mislila je da će reći bivši momak) nam je veza. Nadamo se postići dogovor na obostrano zadovoljstvo.

Po ovom zaključi da ne "love" nekoga, nego je posao u pitanju. Dobila je odgovor na pitanje "da li se upetljao u nešto zbog čega ima problema".

- U redu... neću vas ometati.

- Budite strpljivi, biće sve u redu - prijateljski joj se osmjehnuo.

Sjedila je neodlučno nekoliko trenutaka.

- Ne brinite, pazićemo i njega - pročitao je šta je muči.

Izašla je iz auta još zabrinutija nego što je bila.

Razumjela je da im treba vrijeme i da bi bilo bolje da ga ne kontaktira za to vrijeme.

Da li je iko na svijetu osim nje slutio šta se krije ispod maske žestokog momka? Kako je bio toliko siguran da ga nikad neće izdati?

Jednom je to pitala. Doduše uvijeno, samo ju je čudno pogledao i nasmješio se. Ona je to protumačila kao da je rekao "voliš me". Zato je vjerovatno mislio da ga nikad ne bi mogla iznevjeriti ili izdati.

Stotine puta su jedno drugom rekli "volim te."

Potrošila je tu riječ i više nije bila u stanju nikom da je kaže. Stresla bi se na samu pomisao.

Luka bi njoj izjavio ljubav, očekujući da i ona njemu uzvрати. Nikad nije uspjela prevaliti to preko usana.

Ušla je u stan, i ne paleći svjetlo, okačila torbu na čiviluk pričvršćen na zid.

Zbunjeno zastade i oslušnu.

- Ne pali svjetlo - prepoznala je glas kroz tamu.

- Ti? Kako si ušao?

- Nisi promjenila bravu.

- Kako si? - pitala je. U glasu joj se osjećalo prebacivanje.

- Sve je u redu, ne brini.

Prišao joj je u mraku, čula je njegovo kretanje.

- Dođi - poveo ju je za ruku prema sobi. Spustio sam roletnu i stavio ćebe na prozor.

Upalio je lampu iznad kreveta. Gledali su se nekoliko sekundi bez riječi.

- Vali... nemam mnogo vremena - rukom ju je pomilovao po obrazu i vratu.

Uzdahnula je. Takav je kakav je. Ovaj put barem nije gajila velike nade da mogu ostati zajedno.

Podigla je ruku i dotaknula ga po obrazu. Skoro ju je boljelo koliko joj je nedostajao.

Nekad davno, sate i sate je provela svojim prstima prelazeći po njegovom licu. Prateći liniju jagodičnih kostiju i konture malo izraženijih jagodica.

Preciznost prirode i ratničke crte spojene u njemu.

Takav mu je bio i karakter. Nije mogla očekivati da se promjeni.

- Nedostajala si mi - gledao je i milovao po kosi i licu.

- I ti si meni... - skoro tužno je priznala.

- Vali...

- Rekao si da imaš malo vremena... - podsjetila ga je.

Podigla se na prste, zabacivši svoju crnu dugu kosu. Nesigurno je gledajući spuštao je lice bliže njenom.

Ruku mu stavi oko vrata i približi njegovo lice svom, tako da mu je osjećala dah na svojim usnama.

Upijala je miris nepopravljivog ratnika, vulkansku snagu i toplinu skrivenog anđela, čekajući poljubac koji će srušiti svu njihovu lošu prošlost. Poljubac koji će dati krila jednoj prekinutoj ljubavi, koja nikad nije prestala da živi.

Zatvorila je oči da bolje upamti trenutak ponovnog susreta.

Usnama je obuhvatio njene, kao da želi isto što i ona. Zapamtiti ponovni susret usana zauvijek.

Rukama mu se čvrsto objesila oko vrata, natjeravši ga na žešći poljubac. Htjela je da zaboravi prošlost i prihvati sadašnjost. Znao je da je voli jednom, željela je da je voli opet na isti način.

Lijevom rukom ju je držao čvrsto uz sebe. Desnom je milovao po obrazu, ljubeći je nježno. Osjećala je da mu loša sjećanja još ne dozvoljavaju da se opusti.

"Kao da meni nije bilo teško" pomisli ona u sebi nezadovoljna njegovom pažljivošću i poslušnošću.

Zavuče ruke ispod njegovog duksa.

Osmjehnu se kad pod rukama osjeti toplu голу kožu. Nikad nije volio majice ni potkošulje. Sve je oblačio na golo tijelo.

Željela je da se vrate oni ljudi dani, kad nije postojalo ništa osim njih dvoje. Nisu ih mogli omesti ni prijatelji, ni nepoželjni gosti, ni problemi...

Goran odmah skinu duks, shvativši njene želje.

Jedva je stigao da se osmjehne i zavrti glavom, kad je skočila na njega i srušila ga na krevet, koji je bio u pregrađenoj maloj sobici stavljen uz prozor od zida do zida.

Dojadi joj to rastezanje, pa uze stvar u svoje ruke.

Opali mu šamar.

Pogledao ju je iznenađeno s bolom u očima.

- Ovo ti nije prigovor za prošlost, nego šljaga da se probudiš! Oću da me voliš! Vooliš! Kao nekada. Da me izgrickaš i oplaviš svu! A ne da me cmakućeš ko neki penzioner. Kreni! - "Bombica" iz nje je pukla.

Krotko se povinovavši njenim naredbama, valjda se napokon sjetio šta treba, skidao je sebe, nju, ljubio je divlje, podigavši je rukama u vazduh kao lutku.

Lice, kosa vrat, ramena... ljubio je sve dok je zadovoljno mrmljala i osmjeivala se.

- Tako... tako... - odobravalala je.

Ugrizla ga je šaljivo za usnu, on se osmjehu i zareža strasno kao nekada.

- Hahaha... - srećno se smijala prstima mu dodirujući lice, još ne vjerujući da je stvaran.

Nagnut nad nju, skinuo je donji dio.

- Ooo... - veselo se oduševljavala "viđenim".

- Kako si mi nedostajala... - pogledao je očima punim bola. Nije prihvatio njen šaljiv ton, nego je odgovorio iskreno na njena dobacivanja.

To je najviše voljela. Nikad nije pristajao da mu neko diktira i nameće ni "ljubaznost" ni "finoću". U svakoj situaciji iz njega je progovarao pravi on.

Bi joj drago kad je to čula, ali se i iznenadi priznanju.

- Ako ovaj put ne pogrešiš, neću ti morati nedostajati
- za trenutak su se gledali u oči. Valjda je shvatio poruku.

- Ti si moja. Jednom sam te izgubio... - izusti.

Gledao ju je, očima poručujući da o tome nema rasprave.

Nakon toga... vrijeme velike ljubavi se nastavilo. Kao da nikad nije bilo prekida.

Dodirivao je svojim rukama njene grudi, bokove, sva vidljiva i tajna mjesta koja je bezbroj puta dotakao.

Obožavala je da je ljubi po leđima. I kad bi noću prespavali zajedno kod njega u stanu, osjećala bi u mraku poljupce i znala da je budan.

Svaki dodir je govorio da je zapamtio sve. Zapamtila je i ona i to nije krila. Nije mogla ni sa kim drugim da bude ovakva, prava, iskrena, srećna i zadovoljna.

Sve rane su joj zacjeljivale dok je osjećala da se daje potpuno, da je voli iskreno. Ko to doživi, teško mu je kasnije pristati na manje. A njima se to dogodilo...

Stala je pred ogledalo ujutro. Osmjehnula se pomirljivo.

- Ne kajem se - glasno je izgovorila gledajući sebe u ogledalu. Ne kajem se i tačka! - tvrdoglavo je uzdigla glavu. Kao da će je iz ogledala neko ukoriti zbog nepromišljenih postupaka.

Nakon ohrabrujućeg motivacionog govora spremi se i ode na posao.

POGLAVLJE 12.

Nikom nije zucnula o Goranovoj posjeti. A još bitnije glava joj je bila u oblacima, prazna i srećna. Pa kad je gazdarica srećna i glavi je dobro...

Pitala se hoće li opet doći. I kada. A dokle će ludilo da traje - to je nije zanimalo.

Pojavio se u nedjelju dok je odmarala i pila kafu, oko 11 časova. Napolju je bio potop, kiša je padala u svim smjerovima, nošena vjetrom.

Začula je zvono. I odmah pomislila na njega. Trebalo joj je sekunda da otvori.

Mokar do kože, gledao ju je s osmjehom. Raširi ruke.

Iako se s njega slivala voda, baci mu se mu u zagrljaj.

- Pretpostavljam... opet u žurbi. I dalje ne smijem da pitam kud se smucaš i šta radiš?

- Nažalost... ne bi ni smio biti ovdje.

Skinuo je jaknu i stavio na stolicu uz radiator.

- Treba mi rakija i kafa - tražio je.

- Bilo bi pametnije da se skineš i čekaš spreman dok ti ne skuvam kafu - zafrkavala ga je. Mislim, kad si već u žurbi.

- Važno da si ti spremna - bocnuo ju je bezobrazno.

- Odmorna i spremna - mirno je priznala pružajući mu usne. Smijao se, dao joj poljubac i uputio se prema kupatilu.

- Mogla bi i ti da se skineš... da ne gubimo vrijeme - podizao je izazivački obrve otvarajući vrata kupatila.

"Pa možda bi i mogla" šeretski zaključio pa izvuče čipkasti komplet u bordo crvenoj.

Izašao je samo omotan ručnikom.

Čim ga je vidjela prođe je volja za nadmudrivanjem. Oči gladne jedno drugog se sretnu, a iskrena bol i ljubav skriveni u njima pobjede pokušaje da sakriju šta ih stvarno veže.

Sjeo je na krevet pored nje. Dok su se gledali nježno mu pređe rukom po desnoj podlaktici. On je uze za ruku i stisnu između svojih. Prinio ju je svojim usnama i ljubio cijelu.

Prisloni je sebi na obraz, pa se spusti na jastuk, povlačeći njenu ruku za sobom. Desnu nogu, do zida, je držao savijenu u koljenu.

- Dođi - pozvao ju je da legne pored, i nasloni se na njegovo rame.

Prihvatila je i okrenula se postranice da mu vidi lice.

- "*Jesi li moje? Najmoje?*"- reče joj šapatom poznate riječi.

- "*Jesam tvoje. Najtvoje.*"

Još uvijek se sjećao riječi poznatog pjesnika koje mu je recitovala jednom.

Polako se nagnuo nad nju. Laganim pokretom ruke zavučene pod čipkasti gornji deo kompleta, pomiluje široko raširenim prstima toplu kožu.

Uvijek je bilo tako, dodirujući nju smirivale su se sve rušilačke vatre u njemu. Umjesto da sagori, ona je tu vatru pretvarala u plamen ljubavi i sreće. Plamen koji grije dušu i srce i uništava tamu.

Povuče ručnik koji mu je spao i baci ga na pod.

Priljubi se uz njega i čvrsto ga zagrli.

Danas je imala hrabrosti za oboje.

Pruži ruku prema natkasni i izvuče platnenu traku sa mašnicom koju joj je davno kupio.

Kosa joj je bila duga i često im smetala. Zato je jedno veče došao kod nje sa tom trakom na glavi. "Tufne i mašna ti neviđeno stoje" pohvalila ga je šaljivo tada.

Osmjehnuo se, zamišljeno je pogledavši. Prepoznao je traku.

Sjedeći mu na stomaku saginjala se prema usnama i licu, poljupcima mu dajući snagu, pokazujući sve što žena u "malom pakovanju" drži u sebi.

Disao je duboko rukama prelazeći po njenim leđima i nogama.

Jednom joj je rekao "ti ne priznaješ ništa osim potpune predaje".

"Sa mnom si siguran. I zato se moraš potpuno predati. Nema kompromisa, sve ili ništa."

Ovaj put su bili zreliji i spremniji za borbu. Nije ih brinulo šta će drugi reći. Imali su dovoljno vremena da shvate gdje su pogrešili prvi put.

Rukom je zakačio lampu i gurno je na pod.

Vali mu ne dozvoli da im im lampa ometa uživanje.

Rukama mu obuhvati lice i poljubi ga sočno u usta.

- Patuljčice... - nježno je zarotira na krevetu, tako da je ležala na strani uza zid.

- Imaš nešto da mi priznaš? - izazivala ga je. I to je bio dio njihovih igara iz mladosti.

- Ja bez tebe ne mogu da živim... - tiho joj zapjeva melodičnim glasom.

Razumjela je. Znači ona tuča je bila zbog nje...

- Voljeću te zauvijek... - prizna mirno dok su joj oči gorjele vatrom.

- I ja tebe...

Mnogo puta bi mu vidjela skoro suze kad bi to rekla.

A volio je to da čuje... Imao je dobru majku ali nije imao ni oca, ni strica, ni brata... Samo njih dvije.

Što je veća sreća, to je teži povratak u stvarnost...

- I dalje ovako tajanstveno nastavljamo? - pitala je dok su ležali u zagrljaju.

S uzdahom je privuče k sebi, pogledavši ne u nju nego u plafon.

Vali je to dobro razumjela. Taj uzdah i izbjegavanje da je pogleda u oči. U stvarnosti nije bio siguran u pobjedu kao u trenucima ljubavi.

- Pa javi se... kad opslužiš druge žene i budeš imao vremena...

Napolju se već bilo smračilo. Ispratila ga je šaljivo mu salutirajući za pozdrav.

Izbjegavala je drugarice. Nije ih dovodila u stan nego su se družile u kafićima ili kod njih.

Očev nepovjerljivi pogled je značio da njega vjerovatno nije uspjela zavarati.

Dani su prolazili i njena mirnoća je kopnila. Teško je skrivala nervozu. Shvatile su to i djevojke.

- Šta je? Opet otperjao? Da mu opet idemo "ojajiti" kuću? - nudila je Sandra.

- A da naručimo cisternu koja prazni septičke jame? Malo mu uredimo dvorište? - Maja je bila radikalnija.

Probale su da ispitaju kad ga je vidjela.

- Nemate povjerenja u mene! - ljutila se.

- Vali... ma imamo, ali kad je on u pitanju... ti sestronisi normalna! Bolje da te pazimo da opet ne nadrljaš.

- Ma nema meni spasa... - uzdisala je malodušno.

Sjeti se njegove majke. Otići će da izvidi je li se njoj javio.

- Ne stiže da dođe, nije bio nedjelju dana ali se javlja često. Stalno je na putu - objašnjavała joj je. Jeste li se opet posvađali?

Došlo joj je iskočiti iz kože nakon 20 dana. Pitala bi šeficu da izvidi šta je s njim ali joj je bilo neprijatno.

Ode sama do sudije. Smješkao se.

- Danas je tu. Smisliću nešto zašto idete tamo i najaviti da dolazite.

- Ne znam... da ne napravim problem.

- Nećete. Mada sam čuo da ste "Bombica" (nasmija se slatko na ovo) i da ste u stanju opasno da im zagorčate život.

- Šta ćete... ja djecu ulice učim finoći, oni mene trikovima za preživljavanje!

Mirno je čekala u velikom holu da kaže ono što joj je sudija sugerisao. Na šalteru je momak rekao da sačeka dok neko ne dođe po nju. Oteglo se na par minuta. Iz jednog lifta je izašao naoružani muškarac.

- Izvolite gospođo? - upita je namršteno. Bio je viši pola metra od nje i sigurno bar duplo teži.

Izrecitovala mu je šta treba.

- Morate u sobu sa mnom da vas pregledamo. Dignite ruke da vas skeniram...

- Pusti je! Da je nisi pipno! - vikne odozgo ljutito on.

Ona i čuvar podignu glavu iznenađeno. Ovo joj izmami osmjeh.

- Moramo poštovati proceduru - namršti se čuvar, gledajući ljutito u nju što je privilegovana.

- Mrš! Dalje od mene kad ti se kaže, glavati! - osupnu se na čuvara i uputi prema stepenicama umjesto prema liftu. Nije mogla ocjeniti na kojoj je galeriji velike zgrade, na drugom ili trećem spratu.

Odajući podigne glavu prema njemu. Smijao se. Nije čuo šta je rekla čuvaru, ali je bio siguran da je upoznao Bombicu.

Penjući se stepeništem, ugleda njega kako silazi prema njoj. Sreli su se u hodniku punom kancelarija, zaštićeni od pogleda.

Zaboravila je na ljutnju i brigu. Osmjehnula se i uletjela mu u zagrljaj.

- Vali, nisam ti se smio javljati... prošli put sam isključio telefon, pa me šef oprao.

- Javio si se majci!

- To je unaprijed snimljeno Vali. Napravio sam onda grešku kad sam se potukao sa onim tipom, sad sam i tebe uvukao...

- U šta?! U šta si me uvukao? Oće li to biti više gotovo! Šta sam ja, Penelopa koja čeka Odiseja?!

- Ne ti si Oliva koja čeka Popaja - poljubi je u nos. Gotovo je Vali. Za nekoliko dana će se to objaviti.

- I onda će sve biti normalno?

- Nemam baš kancelarijski posao Vali.

- Znaš šta? Tebi je najbolje ni o čemu ne razmišljati! Svaki put sve pogrešno uradiš! Idem ja kod sudije, vratiću te pod nanogicu pa ćeš lijepo sjediti u stanu i biti miran! - bilo joj je dosta svega.

Okrenu mu leđa ljutito, i otperja visoko podignute glave vrckajući u čizmicama na visoku petu.

Ljutnja je prošla dok je stigla kući. Iza svega se krio strah. Je li i dalje toliko neukrotiv i neprilagođen da će im opet biti nemoguće opstati.

- Ćuti, ćuti, da nisi riječ rekla... Jesi li htjela da probaš, pa šta košta! I sad nema cendranja - pričala je ljutito, skidajući šal i gledajući se u ogledalo.

Nije bila raspoložena da sad pravi analize, nego se presvuče i ode kod oca na večeru.

"Možda me samo izivciralo što se nije javljao" realno je pretpostavila, kad se malo smirila.

POGLAVLJE 13.

Usred posla zvao ju je na telefon.

- Zdravo ljubavi... jesi li na poslu?

- Ko si ti? Aaaa, sjetila sam se! Džems Bond i razbijač kafana!

- Nismo baš raspoloženi izgleda... - shvatio je uzdahnuvši.

- Evo gledam u kompjuteru koji mi je štíćenik pri ruci da te malo "nabuba".

- Imam predlog koji će te odobrovoljiti. I nemoj se previše joguniti, da ti ne dođem gore.

- Ti to meni kao prijetiš? Meni? Bombici? I šta će me snaći "popneš li se ti gore" - šaljivo ga je izazivala.

- Nalemaću te nježno, milujući po dupetu, prebaciti preko ramena i odnijeti do prvog grmlja. A ako se razvedriš, onda nećemo završiti u prvom grmlju nego te vodim na jedno posebno mjesto.

- Ništa ti ne vjerujem... - tvrdila je pazar - ujutro ćeš nestati u vidu magle.

- Teško... tamo gdje te vodim nema mogućnosti da nestanem.

"Za svaki slučaj trebala sam nabaviti lisice"
razmišljala je u sebi.

- Pa kad idemo?

- Kad završiš posao...

- Evo gotova sam! Krećem!

- Sada? Odmah? - iznenadio se. Nije bilo ni podne.

- Nego? Sada ti ne paše? Ja sam državna službenica uvijek imam izgovor za bježanje s posla.

- Ajde silazi! - smijao se.

Bio je parkiran tridesetak metara od zgrade. Čim je sjela u kola poljubio je. Osmjehivao se gledajući je sjajnim očima. Bio je nekako opušten. Što je razveselilo.

- Gdje me vodiš?

- Vidjećeš - osmjehnuo se tajanstveno.

Dvadesetak minuta vožnje je proteklo u zezanju. Zatim joj se upalila lampica.

"Pa mi to idemo u njegovu kuću! A još mu nisam rekla šta sam uradila. Ma nema veze, što ne zna ne može ni da ga nervira" zaključio mudro u sebi.

Otvorio je kapiju elektronski i ušao dublje u dvorište. Kuća je izgledala obično izvana, ali u dvorištu shvatio da je mala dvospratna zgrada sa dva, tri stana. Ovo je zbunio.

On je zagrlio oko struka, i smješkajući se, povede do četiri stepenika i stakleno-metalnih vrata.

Zbunjeno ga je pogledala.

- Šta ti je ljubavi? Oćeš da pogledaš dvorište i kuću naprijed? - čudio se.

- Malo sam zbunjena...

- Zbunjena si? Da ovo nije razlog tvoje brige? - zavuče ruku u džep i izvadi papir.

- Šta je to? - gledala ga je oprezno.

- Račun za čišćenje komšijine kuće... od jaja i flaša piva - skoro je plakao prigušeno se smijući.

- Jaoo! saznao si... - pokajnički je uzdahnula.

- Aha... on me zvao da skinem snimke s naših kamera i da otkrijem bezobraznice koje su mu urnisale kuću. Žalio mi se, ima dva sina, sigurno se neka naljutila na jednog od njih. Kaže, nije bila jedna nego povela drugarice, uređene, treštene pijane navalile na kuću.

- Ne zna da sam... ja!

- Ne zna. Nije vidio snimke... ali sad moraš da paziš ako ti slična ideja opet padne na pamet. Nabavio je u dvorištu džukelu veću od tebe - smijao se.

- Srediću ja i njega - razveselila se odahnuvši.

Sad joj je sve bilo potaman. Zezao je kao nekada.

Uvijek su jedno drugo razveseljavali, doduše i tjerali na ludosti.

Jednom joj je otac rekao, ljut na njih dvoje, "da ona gore utiče na njega nego on na nju."

- Oćemo li sad da uđemo?

Otključao je ulazna vrata i pustio je da prođe. S lijeve strane malog ulaza pružao se uski hodnik za garažu. Mermerno bijelo stepenište je bilo odmah uz njega.

Na prvom spratu su bila samo jedna vrata. Gledala je radoznalo oko sebe.

- Mogu li ja da otključam? - tražila je.

- Ajde, ako ti se sviđa ostaješ ovdje zauvijek - rekao je nježno sagnuvši je da je poljubi u vrat.

Zadovoljno se osmjehnula da on to ne vidi.

Stan je bio dosta lijep i velik. I prazan. S prozora se pružao pogled na fino uređeno zajedničko dvorište.

Nešto namještaja u kuhinji, krevet u sobi... Nije imao ni ormar nego pomični stalak za vješanje odjeće.

- Nisam stigao da sredim. Ali kupatilo jesam - dizao je obrve značajno.

- Aj da vidimo tu divotu - krenula je prema vratima na koja je pokazao rukom. I stvarno, najljepše u kući je bilo krem zeleno kupatilo. Svjetlo, lijepo uređeno. Pravo je bila tuš kabina, s obe strane ostali kupatilski elementi. Sve do slatkog pravouganog prozora sa šarenim mliječnim staklom, kroz čije su se šare promaljale sunčeve zrake.

- Sam sam majstorisao... ostalo nisam stigao.

Prošao je mimo nje i otvorio visoki ormar uz tuš kabinu.

Zbunjeno ga je pogledala. Ormar poprilično napunjen sa ženskom kozmetikom!

- Opa! - čudila se.

- Ne prepoznaješ?

- A trebala bi?

- Pa koliko sam ja poslikao telefonom u tvom kupatilu i stanu trebalo bi da je to to. Da ti ništa ne fali kad si ovdje.

- Aaa! - povezala je napokon. Je li ovo mito da me odvučeš u krevet?

- Baš si mala bezobraznica, samo o seksu misliš - zadirkirao ju je.

- Znači nije? E pa dobro, kad ništa ne dobiješ nemoj reći da sam ja kriva...

- Joj Vali pa kad sam ja tebe trebao moliti za to? U 90% slučajeva ti skočiš na mene prva!

- Je li?! Sad će još ispasti i da te i napadam! E pa onda nema ništa!

- Nećemo tako Vali... pričaj ozbiljno.
- Ajde dobro da ne ispadnem nefer. Biću s tobom uz jedan uslov.
- Koji? - ozbiljno ju je gledao.
- Da iz ove Džems Bond gajbe dođeš meni u garsonjeru.
- Samo to?
- Ja ću te izdržavati. Daješ otkaz ja te izdržavam dok nešto normalno ne počneš raditi.
- Oćeš da budem papučar ? - pomalo začuđeno je digao obrve.
- Neki su takvi rođeni. Ako ti to uspiješ, to je isto ko da si postao predsjednik države. Ako izdržimo godinu dana, možeš da tražiš šta hoćeš.
- Postaćeš mi žena? - bez uvijanja upita napeto čekajući odgovor.

Nju je struja od prsta do glave prodrmla na ovo pitanje. Nije bilo nazad ni vađenja na šale. Pitanja su bila, "biti ili ne biti".

- Ako izdržiš godinu dana bez "čudnog života" udaću se za tebe.

- Pristajem.

- Stvarno?! - zapanjila se iznenađeno. Tek tako?

- Pa šta je sad? Nudila si, a sad se šokiraš što sam pristao.

- Kako ćeš objasniti "bratiji"?

- Ja ću se brinuti o objašnjavanju - umirio ju je samouvjerenost.

Gledali su se ozbiljno i malo zabrinuto. Oboje su strepili od neuspjeha.

"Šta li je smislio pa se sa svime ovako lako slaže?"

Nije još dokučila da su ga ove godine bez nje toliko satrale i opustošile, da mu je bilo dovoljno ako može spavati na podu pored njenih nogu. I na to bi pristao. Samo da joj čuje glas, smijeh, osjeti miris kose, kože, duše...

- Onda smo se dogovorili... garsonjera i nema specijalnih akcija i odlazaka bez najave i javljanja.

- Srećan ti povratak u moje naručje ljubavi moja! -
uzdahnuo je ljubeći je po kosi i čelu. Snažne i tople
ruke blago su je obgrlile kao da je porcelanska lutka.
S pažnjom i ljubavlju.

Da bi bili živi, srećni, da bi se smijali - trebali su
jedno drugom.

Voljeli su se netipično za njih, nježno, ozbiljno,
duboko. Nisu puno pričali riječima. Na kocki je bilo
deset godina ljubavi. Za koju su bili spremni oboje da
daju sve od sebe i da se bore.

- Kako si bio tako siguran da te nikad neću izdati? -
pitala je ležeći mu u zagrljaju u skoro praznoj sobi.

- Oboje smo isti Vali. Isključivi, strasni. Bili smo
zajedno i znali sve jedno o drugom sve. Poklapali se
savršeno onda, a tako je i danas. Tražio sam te...

- Bila sam povrijeđena i ljuta. Odslušala sam
predavanja za drugu godinu i otišla kod tetke. Tata se
složio da je tako najbolje. Našla sam mir s njenom
porodicom pa sam se prebacila i tamo završila
fakultet. Vratila sam se jer su mi ovdje ponudili
posao. A ti?

- Nisam mogao da dođem sebi. Prvu godinu sam smatrao da ti trebam dati vremena i da sam zaslužio kaznu. Onda sam shvatio da si otišla i da se vjerovatno više nećeš vratiti...

- I tada si počeo da razbijaš kafane i traumiraš sirote pjevače - osmjehnula se.

- Pravio sam još veće gluposti Vali... dva tri puta sam jedva izvukao živu glavu. Ni sam ne znam šta me sačuvalo. Možda što sam u svim teškim trenucima mislio na svoju Patuljčicu-Bombicu.

Zagrlila ga je sa suzama u očima.

POGLAVLJE 14.

Oko pet su izašli iz stana, s rukom u ruci. Pješice su se uputili do picerije blizu kuće.

Taman da će izaći na kapiju, pojavi se stariji čovjek s naočalama. Gledao je pažljivo u njih.

- Dobar dan komšija - pozdravi ga Goran mirno.

- Dobar dan, dobar dan!

Skoro mu je na čelu pisalo da možda dan i nije tako dobar, ako je i Goran pored njegova dva klapca nabavio curu.

Oboje su shvatili šta "mori" komšiju.

- Komšija... ono što ste me zamolili je sređeno.

Otkrio sam šta se desilo. Cure su pogrešile kuću. Ali su vam platile čišćenje. Račun je kod mene.

- Stvarno? Ajde dobro! Svaki dan strepim da ludače ne krenu da mi opet bombarduju kuću. Ko zna šta bi idući put ubacile. A ko je nesretnik koga su jurile?

- Ne znam. Bilo mi neugodno da ih ispitujem kad su

bile ljubazne da plate.

- Ma da, nije ni važno... Možda bi ja mogao da ih tužim i tražim naknadu štete za duševne boli?

- Bolje nemojte, izgleda da su im roditelji budžovani. Pa da još nemamo problema i sa njima.

- A je li? Dobro, dobro. Važno da se završilo.

Čovjek je pričao s Goranom, ali je najviše vremena proveo gledajući Vali.

- Komšija, da vam predstavim svoju djevojku... Valeriju.

- Znači djevojka? Viđaćemo se onda češće? - ispitivački je opet bacio pogled na nju.

- On će mene prepoznati! Vidio si kako pilji u mene! Nešto sam mu sumnjiva! - šaputala je jedva čekajući da pobjegnu od matorog.

- Hahaha... ma paranoična si. Kad se namontirate ni rođena majka ne može da vas prepozna!

- Možda može da mi pozna glas... svašta sam pričala.

On se davio od smjeha, nimalo zabrinut zbog njenih muka.

- Ionako ćemo se preseliti u garsonjeru, pa ga nećeš često vidati.

- Je li penzioner? Je li stalno kući?

- Vali! Dosta s njim. Rekao mi je da će uskoro odseliti u vikendicu i ostaviti sinovima kuću.

- Uh, jedva čekam!

- Dođi ovamo... hoćeš da malo ludujemo? - to je bila njihova uobičajena šifra za provod.

- Pa ajd' malo... hihhi - skoro su joj suze grunule koliko joj je ova rečenica nedostajala svih ovih godina.

Ludovali su na sve moguće i nemoguće načine. Jednom ju je popeo na spomenik visok nekoliko metara pa su se na njemu ljubili. Pa su se u sred kružnog toka valjali po travi...

Kad je kupio kola naredila mu je da vozi kud ona kaže. Završili su po mrkloj noći u nedodijji i nisu znali da se vrate pa su spavali u kolima...

U životu imate dva izbora. Oba su ispravna. Da vas veže zajedničko ludilo, zajednička strast ili...

Drugi način je razumna računica, kad unaprijed odustanete od velikih snova i prihvatite da je bolji miran život, nego traženje beskompromisne i lude ljubavi, koja za svakog nije ni preporučljiva.

Njih dvoje su bili prva opcija. Vrlo riskantna i rizična za uspjeh ali bajkovita ako se ostvari.

Odvezli su se do njene garsonjere. Na stolu ju je čekao ručak. Iznenadila se. Nazvala je oca.

- Tata zašto si mi ostavio ručak u stanu? Došla bi ja k tebi.

- Pa nisi sama. Nemoj molim te dolaziti s njim!

Pogledala je u Gorana kao krivac.

- Šta je bilo?

- Izgleda da tata zna da si tu. Sigurno je pretpostavio s kim sam kad me nema.

- Vali... hoćeš da živimo ovdje. To može njega dobro da iznervira...

- Neka ga nervira! - raspalila se.

Ujutro su zajedno krenuli. On kući da majstoriše po stanu, ona na posao. Očevo ponašanje joj nije dalo mira. Uputila se do njega.

- Tata... mi se volimo - rekla je ozbiljno, dok ju je on gledao neodobravajuće.

- Opet! - zakolutao je očima. Vali, da ti nije palo na pamet da se udaš za njega! - preplašeno se pobunio, tek shvativši šta se može dogoditi.

- Tata... - nije mogla da se ne smije. Ja želim da živimo godinu dana u garsonjeri, da vidimo možemo li izdržati.

- U garsonjeri?! Pa ti stvarno nisi normalna!

- Tata!

- Ništa tata! Niste oboje normalni. Da možda ne želite da vam ja kuvam i održavam stan?

- Pa ne bi bilo loše...

- Valentina! Ma šta ja tebi pričam... - uzdahnuo je uzrujano. Naći ću ja sebi neku "zategnutu" gospođu i oženiti se, umjesto da se nerviram oko nezrele kćeri - socijalne radnice!

Nije pomoglo Valino moljakanje i umiljavanje. Samo ga je još gore nervirala.

Zaključio da to mora sam preboljeti i prihvatiti, samo mu treba malo vremena.

- Tata je ljut - priznala mu je dok su sjedili za ručkom.

Opet je došao po nju na posao i odveo je u restoran po svom izboru. Složila se da je jako fin, jela su bila ukusna, cijene pristupačne.

Kroz prozor se vidjela zastakljena terasa restorana, i skoro cijeli trg kojim su prolazili pješaci. Preko puta su bile poslovne zgrade i razne prodavnice.

- Sviđa mi se ovdje... konobar ko da je sad došao sa salaša.

- I okolina ti se sviđa?

- Koja okolina? Napolju?

- Da. Trg, zgrade...

- Aha. Fino je. Kao da kvart živi u nekom svom posebnom svijetu.

- Mogli bi da otvorimo neku radnju... recimo tamo pored onih prodavnica sa cipelama.

- Gdje da otvorimo? Izvukla je naočare jer joj se učinilo da vidi nešto...
 - Pa ono je Seks šop! Ona liči na... onu stvar!
 - Seks šop? Gdje li si to vidjela svega ti? - čudio se trepćući.
 - Hahaha... jesam te, jesam te - zafrkavala ga je dok se smijao njenim ludorijama.
 - E jesi... posebna - nagnuo se i poljubio je strasno.
 - Ju, pobjeći će nam konobar! Šteta, baš je uslužan!
 - Kad jedemo... idemo tamo. To je moj lokal.
 - Neće nas niko juriti zbog toga?
 - Ne brini dušo, sve je potpuno legalno. Ali sam zbog njega mogao dva puta da izgubim glavu. Četiri godine sam radio za tog čovjeka, vrlo zanimljiv tip, bogat, u velikom poslu ali ozbiljan i od riječi.
- Odlučili su da idu u garsonjeru jer je on napravio nered u stanu majstorišući.
- Otišli su do njegove majke.

-Ritala si se, ritala... ali ipak popustila - smješkala se pobjedonosno podbadajući snajku.

- Mogu ja da se predomislím...

- Da si mogla ne bi ti čekala tako dugo - opet je podbode na šta Vali popusti i nasmije se.

Sat vremena su proveli s njom. Bila je diskretna, nije ih ispitivala. A i šta da pita, odavno joj je sve bilo jasno.

U garsonjeri su se taman počeli maziti, začuje se zvono. Otac im se pojavio na vratima.

- Aha! Evo vas u paketu! - rekao je s uzdahom, očito se i on predajući.

- Ajde tata uđi, naručićemo večeru...

- Ne treba, ja sam već spremio. Ispekao sam i one brze kolaču u kalupčićima.

- Mafine - pomože mu Vali. Dolazimo k tebi.

Na vijest da će stvarno živjeti tu, zavrnuo je očima.

- Možda je bolje da imam još jedno muško blizu sebe. Biće mi lakše s tobom - spustio je kćeri.

- Vali, otkrio sam tvoj tajno skladište... u dnu ormara. Mislio sam da ćeš tamo čuvati naše slike. Ja imam sve naše uspomene.

- E pa majstore izgleda da si zarđao. Dođi... - prišla je zidu kraj prozora koji je bio obložen ciglicama. Pritisla je iza cijevi koja se spaja s radijatorom. Vrata su se otvorila, polica visine dva metra, širine oko 25 i dubine oko pola metra se ukazala pred njima.

- Opa!

- Ovdje je bila rupa, a i duvalo je od prozora.

Razgledao je kutije koje su bile po policama. I ona je čuvala mnogo toga. Čak i sat koji je razbio ono veče kad se potukao zbog nje u hotelu.

- Čudila sam se kako ga nisi otkrio.

Gledali su slike, sjećali se tih dana. Ovo ih je još više učvrstilo u vjerovanju da su uvijek bili jedno za drugo.

Nekoliko dana su još tajili šta se dešava. Ali se vrlo brzo pročulo.

Pozvala je drugarice u stan, ponudila ih rakijom i skupljala snagu da im prizna šta su odlučili njih dvoje.

Po njihovim izrazima lica je zaključila da čekaju otvaranje teme.

- Djevojke... mi smo odlučili da zajedno živimo!
Napokon je izustila.

- Ma nije moguće! - Mija je bila ironična.

- Je li to sve? Ne spremate neka veća sranja? - Sandra je bila iskreno zabrinuta.

- Pa odrasli smo...

- Gdje ćete živjeti?

- Za početak u garsonjeri.

- Ovdje? Šta je s onom kućom? Da mu nije od švalerke?

- Jao! Ala ste teške! Nije! Njegova je. Samo je kupio nedovršenu, treba je srediti.

- Otac će ti biti oduševljen...

Ali su se na kraju pomirile sa situacijom i prihvatile poziv da za vikend izađu svi zajedno na večeru i muziku. Da ih oni časte.

Iako su bile rezervisane prema njemu, ipak su stara sjećanja ponovo oživjela. Bili su ponovo ekipa. Ona sreća, zajedništvo, pozitivnost se vratila.

- Tata je još ljut... - saopštila mu je nakon nekoliko dana u kolima.

Preko vikenda odlučili su da otputuju na planinu.

- Neće biti kad se vjenčamo.

- Tek na tu pomisao poludi!

- A unuče? Bi li popravilo stvar?

- Ne znam. Možda ako ga damo njemu da ga vaspitava. Sumnjam da misli da smo nas dvoje sposobni.

Smijali su se toj ideji sve do k nisu stigli do hotela.

- Vali ovo je prvi put da smo ustvari sami... nismo imali prilike da odemo i da nikome ne polažemo račune.
- Da, neobično.
- Da smo onda pobjegli na selo... razumio sam kad smo se rastali, zašto si to nudila. Bila si uvijek ispred mene, bolje razumjela sve, morala si čekati dok meni stvari ne sjednu u glavi.
- Muškarci sporije kapiraju.
- Od tada me je progonila stalno ta greška. Nekad bi se toliko osjećao sam na svijetu da je fizički bol sitnica prema osjećaju koji me gušio. A još više me je uništavalo što sam rano dobio svoje savršenstvo u životu i izgubio ga...
- Koliko vidim, većinu toga si do sada dobro posložio. Ne vraćaj se na greške.
- Jedina si osoba na svijetu kojoj vjerujem više nego sebi.

- To me činilo ludo srećnom... tolika muškarčina, a pitom ko pudlica preda mnom... Vjerovatno smo zato bili uvijek ludi par.

Do pred zoru su ljubovali i pričali svoje priče. Kasno su ustali i nakon kafe i pice u podne krenuli su prema žičari. Na klupi za dvoje, polako su krenuli do vrha izletišta. Prizori su bili prekrasni. Kad su se dobro udaljili od zemlje, odjednom žičara stade.

- Kuku! Šta je ovo? Jedva dočekala sreću i sad ćemo da izginemo u planinčugi Bogu iza nogu?! - uplašeno mu je stisla ruku.

- Polako popraviće oni to.

- Ma šta polako! Imaš telefon! Sad ću da zovem vojsku, mornaricu, Maskov spejsšatl ako treba! Ima da nas odmah izbave odavde!

- Polako ljubavi - nježno ju je zagrlio i stisnuo, ljubeći je u kosu.

- Jao... - suze su joj krenule. Ne ide nam, ne ide. Uvijek se nešto ispreči.

- Ma nije tako, vidjećeš. Znaš šta, ja sam mislio to kasnije obaviti... ali sad dok čekamo da ti nešto kažem...

- Šta? Je li lijepo ili ružno? Hoću li se živcirati? - sipala je pod stresom pitanja.

- Pa... sad ne znam. Postoji mogućnost da me gurneš sa ove klupe ako se iznerviraš...

- Iznerviraćeš me?! Na sto metara od zemlje? Jesi li ti normalan? - izbečila se ne vjerujući šta čuje.

- Ja mislim da je to što ti imam saopštiti lijepa vijest, e sad vi ste žene čudna bića. Možda ti ne budeš zadovoljna... pa pošiziš.

- Odmah sipaj! Dosta više otezanja. Čini mi se da me namjerno živciraš!

- Da kažem odmah? Okee... Hoćeš li da se udaš za mene, Valerija ženo jedina? Prsten mi je u džepu. Ako nisi ljuta za takve teme.

- Too hoćeš da pitaš! Uh, pa što ne kažeš... hihhi... Pa ajd oću, a i da neću kako da ti sad u ovakvom položaju kažem ne! Hahaha... - smijala se raznježivši se. Odahnula je.

- Znači pristaješ? - nagnuo se gledajući je u oči.

- Pristajem.

- Zatvori oči.

Poslušala je naredbu, i osjetila kako joj stavlja prsten na prst. Sreća ju je obavila kao oblak. Potpuno je zaboravila gdje se nalaze.

- Sad otvori oči.

Usne su im se srele u poljupcu.

Pogledala je elegantni i lijepi prsten.

- Jesi li zadovoljna?

- Vrlo srećna i vrlo zadovoljna. Sve mi je savršeno... osim ove lude žičare.

Samo što je to rekla, žičara se malo trgnu i krenu.

- Ide, ide! - radovala se oduševljeno. Kako sam srećna - uzdisala je gledajući ga zaljubljeno.

Čim su iskočili, nekoliko momaka počne oko njih da plješće.

- E pa momci meni se čini da bi mi vas mogli tužiti za pretrpljeni strah. Bolje održavajte ovu žičaru!

- Phahaha... - jedan bucko nosati je sav poplavio od smijeha.

Zbunjeno je gledala u njih.

- Ljubavi... možda sad dolazi onaj dio gdje ćeš da pošiziš... ali ne zaboravi, prihvatila si ponudu i sad ne možeš da se predomisliš.

Treptala je nesigurno čekajući da čuje objašnjenje.

- Ja sam zamolio momke da mi učine uslugu... oni su zaustavili žičaru. Nisi ni primjetila da smo jedini putnici u ovoj turi.

- Namjerno? - zinula je. Ti si izgleda zaboravio da je meni nadimak Bombica... - gledala ga je opominjuće.

- Momci spašavajte se... ja moram da istrpim - rekao je polušaljivo.

Gledao je pravo u oči. Zbog poruke koju je pročitala u njima, nije mogla da kvvari oboma sreću. Osmjehne se i podigne ruke na predaju.

- Pošto sam pristala da se bakćem s tobom, opraštam momcima. A i tebi. Dugo sam te čekala i mislila da nikad neću dočekati.

- Volim te Vali... danas kao prvog dana, ili mi se čini svaki dan ovih deset godina sve jače i jače - oči su mu bile pune suza.

- I ja tebe... za mene si rođen, moj si do kad bude svijeta i vijeka...

- Oćemo li danas na žičaru?

-Lezi tu, sram te bilo! Još nisi otplatio kaznu za jučerašnju "zgodu" sa žičarom, a već smišljaš nove nepodopštine! Jesmo li se dogovorili da me slušaš...

- Pa slušam ja... sve saslušam al' ću uraditi po svom...

- Dobro, dobro... samo ti izazivaj! Jedva čekam da dobiješ većeg gazdu od mene. Da vidimo hoćeš li biti tako drčan...

- Ko je taj?

- Nije trenutno prisutan. Uživaj dok možeš.

- Pa kad će ću ga upoznati?

- Najranije može doći za devet mjeseci, možda koji dan ili mjesec kasnije...

- Oooooo...